

Thượng Đế Phù Hộ

Contents

Thượng Đế Phù Hộ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	4
4. Chương 3	6
5. Chương 4	8
6. Chương 5	10
7. Chương 6	12
8. Chương 7	13
9. Chương 8	16
10. Chương 9	18
11. Chương 10	20
12. Chương 11	23
13. Chương 12	25
14. Chương 13: Thiếu	27
15. Chương 14	28
16. Chương 15	30
17. Chương 16	33
18. Chương 17	35
19. Chương 18	38
20. Chương 19	40
21. Chương 20	42
22. Chương 21	45
23. Chương 22	47
24. Chương 23	50
25. Chương 24	53
26. Chương 25	56
27. Chương 26	60

Thượng Đế Phù Hộ

Giới thiệu

Edit: StormyBeta: MaiFujoshiThể loại: Nguyên sang, Đam mỹ, Hiện đại , OE , Tình cảm , Ngược luyến , Ngôi thứ nhất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-de-phu-ho>

1. Chương 1

Rất nhiều lúc tôi cảm thấy sinh mệnh thật không có ý nghĩa, thế nhưng hiện tại khi nhìn lại, tôi lại cảm thấy nó có ý nghĩa trọng đại.

Tôi trải qua nhiều chuyện như vậy, tuy rằng chúng cũng như tiền tài, sống không có, chết lại chẳng thể mang theo. Chỉ có thể vào thời điểm gần đất xa trời lấy ra hồi tưởng.

Rất đáng giá.

2. Chương 1-2

Cho tới bây giờ tôi vẫn biết mắt nhìn đàn ông của mình thật sự rất kém.

Cái này thể hiện rõ ở việc đời tôi hỗn loạn qua nhiều ngày như vậy nhưng cho đến bây giờ lại vẫn luôn cô độc, không một ai ở bên tôi đến lúc này.

Tôi viết xuống những dòng này vào thời điểm đã không còn là thanh niên tuổi trẻ khí thịnh, các bạn có lẽ cũng sẽ không tò mò với tuổi tác của tôi đâu, thế nên tôi cũng sẽ không nói nhiều.

Thời gian quả thực kì diệu, thời gian của con người lại càng kì diệu.

Tôi đã sống nhiều năm, cũng gặp gỡ nhiều người, nhưng giờ lại chỉ còn một mình kể chuyện xưa cho các bạn.

Tôi đã trải qua hai lần tình ái, so với rất nhiều người là ít đến đáng thương.

Tôi là đồng tính luyện ái, sinh hoạt so với người dị tính luyện hoàn toàn khác biệt.

Nếu kể chuyện xưa cho mọi người thì phải nói từ lúc bắt đầu, vậy nên một vai chính khác trong chuyện xưa của tôi sẽ phải rất lâu mới xuất hiện.

Cứ vậy đi, từ từ mà kể từ đầu.

Bạn trai đầu tiên của tôi đã chết, chết rất nhiều năm rồi.

Tôi quen biết hắn năm 17 tuổi, địa điểm quen biết nhau là Hậu Hải*. Hậu Hải như thế nào mọi người đều biết, tôi sẽ không nói nhiều, vì hắn cũng không phải nhân vật chính. Chỉ cần khái quát một chút chuyện của chúng tôi ngày xưa này là được.

Năm đó tôi còn đang tuổi phản nghịch, trốn học và cầm số tiền vốn nên dùng để mua sách vở đi chơi game.

Ở phòng chơi game, đâu đâu cũng có người giống như tôi, mặc đồng phục học sinh lười thôi lệch thếch, mặt mũi non choẹt lại học đòi người lớn phì phèo khói thuốc.

Chướng khí mù mịt, cái cọ âm ỉ.

Khi rời khỏi nơi đó đầu óc tôi có chút choáng váng.

Ngày hôm đó, vào thời điểm từ phòng chơi game đi ra tôi nghe thấy có người đang hát.

Không biết người khác thế nào, nhưng ở tuổi đó tôi có đam mê đối với Rock and Roll, tôi nào cũng trốn trong chăn nghe album của Walkman Panther**. Album đó tôi đã nghe rất nhiều lần, còn chính xác là bao nhiêu lần thì không nhớ rõ. Thời điểm ra Album này, Đậu Duy vẫn ở trong Walkman Panther, ca khúc hắn viết ít nhất có thể khiến người ta nghe hiểu được.

Tôi từ phòng game đi ra nghe thấy có người hát ca khúc của Walkman Panther, là bài nào thì tôi không nhớ rõ, chuyện xảy ra đã lâu rồi, trí nhớ tôi cũng không tốt lắm.

Người kia hát thực sự chẳng ra sao, giai điệu đã lạc đến tận Cung Quảng đũa giỡn Hằng Nga mất rồi.

Tôi đang nhàm chán, cũng muốn tản bột mùi thuốc lá trên người, tránh để về nhà lại phải nghe mẹ mắng, liền đơn giản ngồi xổm ở một bên vừa nghe vừa cười. lát sau, có người cũng đi lại đây, ngồi xổm bên cạnh tôi, hỏi tôi cười cái gì.

“Cười hần, hát thật con mẹ nó khó nghe!”

Lúc đó tôi trả lời như vậy.

Nếu là hiện tại, tôi tuyệt đối sẽ không nói những lời như thế, không hay ho gì, không tôn trọng người ta, còn dễ bị đánh.

Trên đời này, ai cũng có quyền ca hát, mặc kệ ở chỗ nào hát, hát ra sao, chỉ cần có gan hát thì đều là trâu bò. Bởi vì đại đa số người bình thường đều không có cái gan hát trước mặt người khác này.

Nhưng khi đó tôi mới 17, trẻ con miệng còn hôi sữa không hiểu đạo lý này, nhanh mồm nhanh miệng, cũng không biết nể mặt người khác.

Tôi nói xong lời kia, người bên cạnh cũng cười, vỗ bả vai tôi một cái nói:

“Đúng, thật con mẹ nó khó nghe!”

Người này chính là mối tình đầu của tôi, lớn hơn tôi 10 tuổi.

Lúc đó tôi không biết, cái người đang hát kia chính là huynh đệ của hần. Hai người bọn họ lập một ban nhạc, gọi là “Con chuột”, cũng chơi rock and roll. Nhưng hôm nay hần đem ghi ta điện của mình cho người khác thuê, cũng chỉ dành chịu cho huynh đệ hát một mình.

Buổi tối hôm đó hai chúng tôi hàn huyên những gì tôi cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ sau đó tôi cơ hồ ngày nào cũng chạy đến Hậu Hải.

Mối tình đầu của tôi là một ca sĩ, nhưng hần cũng chẳng tài hoa lắm. Hần từng thử tự mình viết ca khúc, song lần nào cũng thất bại. Tôi cũng không tiện đả kích hần, bởi hần bắt đầu viết ca khúc lúc chúng tôi ở bên nhau.

Khi đó tôi đã hơn 17 tuổi, đã sắp đến lúc thành niên.

Tôi nói tôi muốn cùng hần làm tình, hần không vui, nói là làm với người chưa thành niên là phạm tội.

Tôi liền mua một tập sách luật nhỏ từ quán vỉa hè, trên đó viết là không thể làm với thiếu nữ 14 tuổi trở xuống. Tôi nói với hần, thứ nhất tôi không phải thiếu nữ, thứ hai tôi qua tuổi 14 lâu rồi. Nhưng hần vẫn không vui, nói là phải chờ đến khi ta tròn 18 tuổi mới có thể làm.

Sau đó tôi mới biết, hần căn bản không muốn cùng tôi làm, bởi vì hần không phải đồng tính luyến. Hần chịu cùng tôi ở bên nhau chẳng qua là muốn tìm cảm giác kích thích mà thôi.

Lại sau đó nữa, hần chết.

Không phải vì làm việc quá nhiều rồi đem mình đày đoạ đến chết, cũng không phải làm nhiều chuyện xấu rồi ra đường bị xe đụng chết.

Hần chết vì dùng thuốc quá liều.

Năm 1991, Đậu Duy rời khỏi Walkman Panther rồi thành lập ban nhạc mơ ước, tay ghi ta Ngô Kha, là một anh chàng đẹp trai, dùng tramadol*** quá liều mà chết.

Dĩ nhiên tin tức bên ngoài là vậy, còn thực hư ra sao tôi không rõ.

Cứ coi là đúng vậy đi.

Nhắc đến cũng thật trùng hợp, mối tình đầu của tôi cũng là chết như vậy.

Tôi chưa từng thấy thi hài của hần, thậm chí cũng không biết hần chết khi nào, càng không biết thời điểm hần chết nhìn ra sao, là khuôn mặt vắn vẹo hay vẫn là dương dương tự đắc, tôi không biết. Chỉ là khi đó, liên tục mấy ngày ở Hậu Hải đều không gặp hần, sau đấy gặp được huynh đệ của hần, tên đó nói: “Đoạn Cẩm, sau này đừng đến đây nữa, hần chết rồi”.

Chết rồi.

Chết tốt lắm.

Tôi lúc đó đã nghĩ thế này. Hấn đã chết, coi như hấn không làm tôi, cũng làm không nổi người khác, xem như là vì tôi mà thủ thân như ngọc.

Tôi lúc đó đầu óc khả năng có chút không bình thường, biết hấn đã chết liền ngồi xổm ven đường ăn liền ba cây kem, sau đó cùng vị huynh đệ ngũ âm không đầy đủ của hấn hát một hồi Không chốn dung thân .

Rồi sau đó nữa, tôi rời đi.

Về nhà khóc một trận, lấy trộm thuốc lá của ba tôi, ăn một trận đòn, rồi đem hấn quên đi.

* Hậu Hải: Một địa danh thuộc Bắc Kinh, Trung Quốc

** Walkman Panther: bản QT là Hắc Báo

*** Tramadol: là thuốc giảm đau có chất gây nghiện, được dùng để làm giảm các cơn đau vừa phải đến trung bình.

3. Chương 2

Con người là loài động vật dễ quên nhất, điểm này ở tuổi thiếu niên của tôi thể hiện vô cùng rõ ràng.

Tôi đem mối tình đầu quên đi rất nhanh, nhanh đến mức tưởng như trong sinh mệnh mình xưa nay chưa từng xuất hiện một người như vậy.

Sau đó cuộc sống tôi vẫn trôi qua như trước đây, không có gì bất đồng. Vẫn như trước ở trường đánh nhau, trốn tiết. Đường nhiên tôi cũng có học hành đằng hoàng, cũng muốn thi được một trường đại học tốt.

Tôi thực ra vẫn luôn nghĩ rằng có phải hay không là vì mối tình đầu của tôi dùng phương thức kết thúc quá đáng thương nên mới dẫn đến việc một thời gian dài về sau tôi không còn màng đến chuyện tình cảm. Nhưng không nói chuyện tình cảm không có nghĩa là không có chuyện khác phát sinh, con người không chỉ dễ quên, mà còn tỉ tiện.

Năm ấy, tôi thi đại học xong liền chạy đi Hậu Hải chơi game.

Kỳ thực hết thấy đều không có gì thay đổi, chỉ là không còn một ban nhạc rock vừa nhìn liền biết không nổi lên được.

Phòng chơi game ngọt ngào oi bức, tôi vừa thoát khỏi cuộc sống vườn trường, bỏ đi bộ đồng phục học sinh bó buộc liền cảm thấy có ở đây bầu bãi cũng không cần chột dạ.

Cái gì gọi là tuổi trẻ kiêu ngạo, cái gì gọi là tuổi trẻ mờ hôi cùng tiếng cười, tất cả đều lưu lại nơi này.

Buổi tối ngày hôm ấy, phòng game rất đông người, ông chủ có lẽ cảm thấy chúng tôi đều đã trưởng thành, gần đây kiểm tra cũng lơ lửng. Học sinh trung học duy nhất thường hay chạy tới nơi này là tôi cũng đã tốt nghiệp, ông liền cho chúng tôi mấy đánh bạc.

Trước đây tôi ít khi gặp được việc này bởi vì sòng bạc chỉ mở vào ban đêm mà tôi buổi tối tan học phần lớn thời gian sẽ bị ba tôi áp giải về nhà, chỉ có những lúc trốn tiết hoặc cuối tuần được nghỉ mới dám chạy đến đây.

Vừa thấy vật mới mẻ, tôi liền hưng phấn mà xông lên chơi đùa.

Không biết ai thiếu nợ mà đem chỗ này tổ cáo.

Sau đó có người nói là người phụ nữ bán quà vặt cách vách, chồng bà ta ngày nào cũng chạy đến nơi này làm bà ta rất khổ sở, vì thế liền tổ cáo.

Đồn công an để một cảnh sát trẻ tới, trực tiếp đem tôi xách đi, bởi vì hấn cho rằng tôi còn chưa thành niên. Tôi còn nhớ câu đầu tiên hấn nói với tôi, rất hung ác, gần như là gầm lên mà nói: “Không biết người chưa thành niên không thể tới sao?”

Câu thứ hai là: “Giáo viên các cậu không dặn nghỉ hè không được vào ‘tam thánh nhất xã’ sao?”

“Tam thánh nhất xã”, câu này thời nay chắc chẳng còn ai nói.

Tam thánh: Phòng ghi hình, phòng game, vũ trường.

Nhất xã: Phòng Bida.

(Chú thích của tác giả)

Không nói thì thôi, tôi đây ngoại trừ vũ trường không có hứng thú thì lưỡng thánh nhất xã còn lại tôi đều quen cửa quen nẻo.

Hấn ta kẹp cổ tôi mang đến đồn công an. Tôi giải thích với hấn rằng tôi đã thành niên rồi, còn có cả thẻ căn cước nữa nhưng hấn không tin, nói tôi là thằng nhóc lông còn chưa mọc.

Lúc đấy tôi đã có ý định tụt quần ra cho hấn xem lông tôi mọc có dài hay không.

Sau đó tôi đến đồn công an, lần đầu đến, cảm thấy rất mới mẻ.

Ở độ tuổi đó, giống như đối với hết thảy sự việc đều cảm thấy mới mẻ.

Dĩ nhiên ông chủ phòng game cũng cùng bị tóm với tôi, ông ta có vẻ đã rất quen thuộc với cảnh sát, dễ bàn dễ thương lượng, thoát nhìn không có việc gì.

Bọn họ nói tới tôi, ông chủ liền làm chứng rằng tôi đã thành niên.

Nhưng như vậy cũng không được, tôi buộc phải gọi người nhà đến.

Lúc đó tôi liền thấy hối hận mình vì sao lại tới phòng game, nếu tôi đi đánh bi-a sẽ không nhiều chuyện như vậy.

Mẹ tôi vừa đến liền trực tiếp ở phòng công an đánh tôi một trận, đánh xong mới chứng minh tôi đã thành niên.

Buổi tối hôm đấy náo loạn khiến tôi cực kì phiền, liền tiếp mấy ngày liền không chạy đến phòng game.

Sau đó, ở nhà tôi xảy ra chút chuyện, cũng không tính là chuyện gì to tát, chỉ là ba tôi đi chơi đêm, bị tôi bắt gian tại trận.

Nói đến cũng thật buồn cười, trẻ con như tôi lúc đó yêu thích đồ vật mới lạ, mà người lớn cũng chẳng khác gì.

Ở nhà tình cảm vợ chồng phai nhạt liền chạy ra ngoài tìm mới mẻ kích thích, tìm đến tuổi trẻ đẹp dễ quyến rũ, trang điểm tỉ mỉ.

Nhắc lại một chút tình cảnh khi đó đi, coi như tăng thêm chút lạc thú cho các bạn vậy.

Đó là khoảng cuối tháng bảy, nóng đến không chịu nổi tôi mua kem que ngồi xồm ở trạm xe buýt, vừa ăn kem vừa bị kem chảy đầy tay dính nhớp.

Tôi dự định đi một chuyến dạo chơi khắp nơi bằng xe buýt. Nói có lẽ không ai tin, tôi thực ra rất thích đọc sách chỉ là so với sách thì tôi có hứng thú với nhiều chuyện khác để làm hơn.

Nhưng trước khi xe buýt đến, tôi nhìn thấy ba tôi đi xuống từ xe của công ty ông cùng một người phụ nữ ăn mặc rất thiếu vải.

Họ ở bên kia đường nên tôi không nhìn rõ mặt người phụ nữ, chỉ nhìn được dáng người nhỏ nhắn cùng váy ngắn bó sát người của cô ta. Tôi lúc đó liền đem kem que cắn nát.

Tôi băng qua đường rất đúng lúc, hai người bọn họ đang tiến vào một nhà nghỉ.

Tôi hai ba ngậm vội ăn xong que kem rồi chạy vào theo.

Mùa hè năm ấy, thật sự rất kích thích.

4. Chương 3

Mỗi lần nhớ lại tuổi 18 của mình, tôi đều cảm thấy mùa hè năm đó cực kỳ có ý tứ.

Ba tôi khi đó là một tên lãnh đạo nho nhỏ, chơi gái dĩ nhiên phải dẫn người đến khách sạn tiện nghi, tôi vừa hỏi liền biết được phòng của họ ở đâu.

So với nhiều năm sau đó phát sinh một sự kiện tương tự, người kia còn cao tay hơn ba tôi nhiều.

Tạm thời không nhắc đến người kia, cứ nói ba tôi trước đã.

Thời điểm gõ cửa tôi liền nghe thấy có âm thanh trong phòng. Nam sinh tuổi tôi lúc đó, đối với loại âm thanh này đặc biệt mẫn cảm, dù chưa tự mình trải nghiệm qua nhưng xem một ít tranh ảnh là không thể thiếu.

Nếu như bên trong là người khác, tôi phỏng chừng còn phải hưng phấn một chốc. Nhưng con mẹ nó, nghĩ đến người trong phòng là ba tôi và cùng một người phụ nữ xa lạ, tôi liền không nhìn được mà muốn đập cửa.

Ban đầu, tôi không biết người phụ nữ kia là ‘gà’, còn tưởng là ba tôi ra ngoài ngoại tình.

Khi ba tôi mở cửa nhìn thấy tôi, ông ta choáng váng.

Tôi trực tiếp xông vào trong phòng, nhìn thấy người phụ nữ kia áo lót đều đã bị kéo ra vớt qua một bên.

Ba tôi giải thích cái gì đó với tôi, thời gian qua cũng đã quá lâu rồi, tôi đã sớm quên mất. Chỉ nhớ sau đó hần lỏi kéo tôi bỏ đi thì người phụ nữ kia đòi tiền, nói là dù chưa kịp làm nhưng vẫn phải trả thù lao.

Đến lúc đó tôi mới biết cô ta là gái bán dâm.

Kỳ thực, 360 nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên. Nếu nó đã tồn tại, tức là có người có nhu cầu, nếu không đã sớm diệt vong.

Cho nên tôi đối với ‘gà’ hay ‘vịt’ gì đó cũng không có ý kiến gì. Người sống một đời, đều dựa vào bản lĩnh mà kiếm cơm, không ai có thể coi thường ai.

Tôi không ghê tởm cô ta, cô ta chẳng qua là làm việc của mình mà thôi.

Tôi ghê tởm chính là ba tôi. Ông ta nhân giờ làm việc chạy đi tìm ‘gà’, còn bị tôi nhìn thấy, tôi con mẹ nó sao có thể không ghê tởm?

Ba tôi trả tiền cho người phụ nữ kia, bao nhiêu tôi không rõ, chỉ biết là không nhiều.

Sau này trưởng thành tôi mới biết, chơi gái giá cả cũng chia làm mấy loại, phỏng chừng ba tôi lúc đó cũng không bao trọn gói, nếu không đã không thể dùng ít tiền như thế đuổi cô ta đi. Nhưng cũng có thể là người ta đột nhiên phát lòng từ bi, thấy ba tôi bị con trai bắt gian như thế rất đáng thương nên tốt bụng mà không đòi nhiều.

Này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là tôi đối với ba tôi triệt để vỡ mộng.

Gia đình tôi vẫn luôn được hàng xóm ngưỡng mộ. Ba tôi là một lãnh đạo có uy tín, mẹ tôi là y tá trưởng của bệnh viện còn tôi tuy nghịch ngợm nhưng kết quả học tập vẫn rất tốt.

Tuy nhiên, tất cả những điều trên đều là người ngoài nhìn thấy, dù sao gia đình nào chả có nỗi niềm riêng. Có ai biết được người khác đến cùng là như thế nào đâu? Cũng như lúc mẹ tôi đánh tôi, họ đều không nhìn thấy.

Tuy vậy, nói đi cũng phải nói lại, mẹ tôi tuy rằng nổi giận là đánh tôi thì tôi vẫn yêu bà.

Mẹ tôi rất đẹp, dù khoe mắt bà có nếp nhăn hay thỉnh thoảng có tóc trắng cũng đều là vì tôi cùng ba, đều là vì cái nhà này của chúng tôi.

Ba tôi là một ‘chưởng quỹ phải tay’*, trong nhà chuyện lớn nhỏ gì cũng đều là mẹ tôi bận tâm. Bà bận rộn công việc, lại bận rộn gia đình, mệt mỏi vô cùng. Tôi cảm nhận được mẹ so với ba mệt mỏi hơn nhiều, thế nhưng kết quả ba tôi lại báo đáp mẹ như vậy.

Ba tôi sau khi bị bắt gian thì ngồi trên xe hút thuốc. Tôi cũng đòi hút, ba tôi không cho, tôi liền uy hiếp nói là sẽ đem chuyện này nói với mẹ. Ông ta đành phải cho tôi thuốc.

Hai người chúng tôi đối mặt hút thuốc. Hút xong, ông ta xin tôi giữ bí mật chuyện này, nói đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng hẳn làm vậy.

Tôi khi đó đã mười tám, có chuyện gì là không hiểu đâu, nếu tôi tin ông ta thì chính là ngu ngốc.

Tôi không đồng ý, cũng không từ chối, bởi vì tôi không biết chuyện này nên xử lý thế nào.

Tôi còn quá non trẻ.

Tôi sợ mẹ tôi biết chuyện sẽ đau lòng.

Sau này đến tận khi tôi vào đại học, ba tôi đối xử với tôi cùng mẹ vô cùng tốt. Tôi biết ông ta làm vậy là cố ý để cho tôi xem. Kỳ thực tôi cũng đã nghĩ, con người không phải thánh hiền, có ai là không làm sai chuyện gì đâu, nếu ba thật sự sửa sai, vậy thì cứ như vậy đi, đừng khiến mẹ tôi đau lòng là được.

Thế nhưng sau này hai người bọn họ vẫn ly hôn. Mà cái này cũng là nói sau, chuyện phát sinh ở mùa hè năm đó còn chưa nói hết đây.

Buổi tối hôm đó tôi phát hiện ba chơi điểm, tâm trạng kém đến nỗi hận không thể nhảy xuống Thập Sát Hải** bơi một vòng. Tôi chạy đi uống rượu.

Tôi ngồi một mình ở quán lẻ đường, uống đến sáng khoái.

Có những lúc tôi không tự biết mình sâu cạn ra sao, nhất là mấy năm tuổi phản nghịch kia.

Ngày đó tôi uống hơi nhiều, trên đường về nhà liền cảm thấy chóng mặt, ngồi ở ven đường đi không nổi.

Không biết gió thổi bao lâu, cũng không biết là ngọn gió kì quái nào đem vị cảnh sát trẻ kia thổi tới.

Chính là cảnh sát trẻ hôm đó ở phòng game nghĩ tôi là trẻ vị thành niên mà tóm đi.

Tôi uống đến hôn mê, uống đến vỡ vụn.

Hắn không mặc cảnh phục, cứ như vậy ngồi xổm trước mặt tôi, vỗ mặt tôi hỏi: “Hi, buổi tối tốt lành, làm sao vậy?”

Tôi lúc đó là uống đến ngu ngốc cùng với niên thiếu ngông cuồng, thêm vào tâm tình không tốt, liền muốn phát tiết.

Tôi khi đó là phát tiết thế nào?

Chính là cưỡng hôn cảnh sát trẻ kia, cưỡng hôn không thành mà còn để người ta cắn môi mình đến rách.

Đây là những gì hắn nói với tôi vào ngày hôm sau, vì sáng hôm sau tôi thấy mình tỉnh dậy trên giường nhà hắn.

* ‘chưởng quỹ phải tay’: ý nói người chủ gia đình không có trách nhiệm

** Thập Sát Hải: Là tên gọi chung của chuôi hồ ao trong nội thành Bắc Kinh, trên góc tây bắc theo đường chéo đông nam đến tây bắc của Bắc Kinh được gọi theo thứ tự là Tiền Hải, Hậu Hải và Tây Hải

5. Chương 4

Không biết các bạn từng có trải nghiệm thế này chưa. Chính là gặp được một người, đầu óc nóng lên, chuyện mới bắt đầu, đã vội cho rằng có thể thiên trường địa cửu.

Tôi lúc đó đại khái chính là rơi vào tình huống như vậy.

Theo lời cảnh sát trẻ nói, buổi tối hôm qua tôi uống rượu, uống đến mơ mơ hồ hồ, nói thế nào cũng không chịu về nhà, nhất định phải bám theo hắn.

Chuyện như vậy tôi đúng là có thể làm được, hoàn toàn tin lời hắn nói.

Cảnh sát nhân dân mà, chuyện nhà ai cũng phải quản.

Hắn hỏi tôi tại sao tôi không chịu về nhà, tôi nói ba tôi chơi điếu, tôi nhìn thấy ông ta liền thấy mắc ói.

Hắn còn nói tôi hỏi hắn chơi điếu bao giờ chưa, hỏi hắn chơi nam hay chơi nữ.

Cái miệng này của tôi, rượu vào là không giữ được.

Tôi mười tám tuổi là như thế, hai mươi tám tuổi cũng là như vậy, đại khái cũng coi như là bản tính khó dời.

Sau đó tôi hỏi hắn tôi ôm hắn hôn thế nào, hắn không nói.

Tôi mới vừa rời giường, cảm thấy rất đau đầu, hắn nấu mì ăn liền, hỏi tôi có ăn hay không.

Tôi không có khẩu vị gì, mở tủ lạnh nhà hắn tìm một lon Coca uống.

Khi đi, tôi còn nói với hắn: “Coca giết tinh trùng.”

Hắn liền cười, mắng tôi một câu rồi đóng cửa lại.

Phút chốc khi hắn đóng cửa kia tôi bỗng nhiên cảm thấy hắn thật soái.

Năm ấy hắn chừng hai lăm, hai sáu tuổi so với tôi lớn hơn không ít nhưng không già mà vừa ở độ phong nhã hào hoa.

Sau ngày hôm đó, tôi không có chuyện gì liền chạy đến nhà hắn quấy rầy. Có hôm hắn đi trực ban buổi tối không về nhà thế là tôi liền ngồi trước cửa nhà hắn chờ, chờ luôn đến hừng đông.

Hắn biết chuyện đó, liền cho tôi chìa khóa dự phòng.

Cảnh sát nhân dân thật đúng là lợi hại, không lo tôi sẽ trộm đồ nhà hắn chút nào.

Thường xuyên như vậy thành thói quen, mẹ tôi phát hiện tôi thường không ở nhà có một lần đã hỏi tôi đi đâu.

Thành tích thi vào đại học của tôi khá tốt, sự tin tưởng của mẹ đối với tôi tăng rất nhiều. Tôi nói trong lúc vô tình quen biết một cảnh sát trẻ muốn đi lĩnh giáo kinh nghiệm sống của hắn.

Mẹ tôi rất bận, nghe tôi trả lời như vậy cũng không hỏi nhiều.

Mẹ không quản tôi, tôi càng thường xuyên chạy đến nhà hắn.

Có một hôm, tôi gặp một bạn học thời đại học của hắn ở đó. Hai người quan hệ rất tốt làm tôi có chút ớn lạnh.

Nhưng dấm này tôi ăn không nổi, bởi vì giữa tôi và hắn không có quan hệ gì, cả tinh thần lẫn thân thể đều không có gì phát sinh.

Nếu coi tình cảm là một sợi tơ hồng, thì hiện tại một đầu tơ hồng đang buộc trên người tôi, đầu còn lại là tôi cố gắng buộc vào tay hắn.

Hiện giờ nhớ lại, tâm tình khi đó có chút buồn cười.

Một thanh niên đã gần hai mươi tuổi, cả ngày chỉ mơ tưởng đến chuyện yêu đương ngu ngốc.

Không thể không nói, mối tình đầu đối với tôi ảnh hưởng vô cùng lớn. Bởi vì kết thúc quá bi thảm khiến tôi cảm thấy chính mình có thể là mệnh thiên sát cô tình*, mà để trấn được thiên sát cô tình hẳn phải là người một thân chính khí.

Cũng chính là cảnh sát.

Đầu óc tôi lúc ấy hồng rồi, cứ như bị ma quỷ ám vậy.

Nhìn cảnh sát trẻ cùng người khác vui vẻ cười nói, tôi không vui.

Tôi ở nhà hẳn không coi ai ra gì mà lúc ẩn lúc hiện, còn cố ý cùng hẳn làm chút động tác thân mật. Hẳn khả năng cũng cảm thấy không thích hợp, nhưng không nói gì đến tận khi đồng học kia đi rồi tôi mới hỏi hẳn: “Anh từng yêu đương sao?”

Hắn không để ý tới tôi, đi vào nhà bếp rửa bát đĩa.

Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là chúng tôi cái gì đều không phát sinh.

Buổi tối ngày hôm ấy tôi không về nhà, ở lại gia đình hẳn.

Không bao cao su, không chất bôi trơn, hẳn là lần đầu tiên, tôi cũng là lần đầu tiên.

Nửa bình Đại Bảo** trên bàn hẳn bị chúng tôi lấy dùng hết, lúc đó tôi cảm thấy được người mình thật là con mẹ nó thơm.

Đó là một lần duy nhất hẳn cùng nam nhân làm.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của tôi.

Hắn không phải gay.

Hoặc là nói thế này, mắt nhìn đàn ông của tôi chẳng ra sao. Người đầu tiên là thẳng nam giả gay vào thời điểm hôn tôi cũng phải hạ quyết tâm thật lớn. Người thứ hai... Không tính là bạn trai, hai chúng tôi chỉ ngủ cùng nhau một lần mà hẳn cũng là thẳng nam, làm tôi xong còn nói với tôi là rất kỳ lạ, nói như vậy không được, nói hẳn cảm thấy không đúng.

Đ** con mẹ hẳn không đúng.

Tôi sáng khoái là được.

Sau đó tôi không đến nhà hẳn nữa, cũng không bị tóm đến đồn công an.

Tôi vẫn còn ở thành phố này, hưởng thụ những cơn gió quen thuộc của Hậu Hải, nghe bài hát khó nghe ven đường, nhìn mặt trời mỗi ngày đều giống nhau, mặt trăng cũng như vậy.

Thư thông báo trúng tuyển đại học của tôi đến.

Một nữ sinh tỏ tình với tôi.

Tôi thời điểm đó mua một tờ vé cược thể thao mất 5 đồng

Rồi ở thời điểm tự sướng đem đối tượng thủ dâm từ cảnh sát trẻ đổi thành David Beckham.

Trước khi mùa hè kết thúc tôi rốt cuộc đã nhận ra, chuyện tình ái này gấp không được. Tôi cũng rốt cuộc hiểu ra, tôi không có vận khí tốt gặp được người thích nam nhân.

Chờ xem.

Núi cao đường xa, địa cửu thiên trường.

Tóm lại tôi cũng coi như là ở buổi tối nào đó được nam nhân hầu hạ đến thoải mái, nhân sinh cũng không tính là thiệt thòi.

Cho nên, không vội.

Ái tình, cái thứ chó má này, sớm muộn cũng sẽ tới.

Lúc đó tôi ngây thơ nghĩ như thế.

*Mệnh Thiên sát cô tinh: người mang mệnh này thường mang đến xui xẻo, tai họa đến cho người thân xung quanh. Thường sống cô độc, theo quan niệm Trung Quốc mệnh của người này thường được khắc chế bằng mệnh của người chí dương.

*Bình Đại Bảo: đoán là lotion

6. Chương 5

Tôi sau khi lên đại học thì hiểu rằng chuyện quan trọng nhất không hẳn là học tập tạo phúc cho xã hội, tạo phúc cho mình, mà là làm sao để không đem thanh xuân điên cuồng lãng phí.

Nên học thì học, chơi thì chơi đều không thể bỏ qua.

Riêng điểm này tôi từ nhỏ đã chơi đến thuần buồm xuôi gió.

Đại học năm nhất chương trình học cũng không có gì hay quá khó. Không có gì thì mấy đứa cùng ký túc chúng tôi liền rủ nhau trốn học chơi bóng, chơi game, bọn họ nhìn lên nữ sinh, tôi thì nhìn lên nam sinh.

Nhưng có khả năng lúc ấy mắt nhìn người của tôi đột nhiên cao lên, ở trong trường không tìm nổi ai vừa mắt.

Chắc vậy, thời điểm tự sướng đều tưởng tượng ra Beckham, khẩu vị đương nhiên phải tốt lên.

Liên cứ như vậy lác lác đến học kỳ 1 năm hai, tôi cũng không có nổi một mối tình nào.

Này thật đáng tiếc, huynh đệ ở giường đối diện tôi đều đã giới thiệu bạn gái hẳn cho cả phòng rồi.

Tôi có chút vội vàng, nhưng chuyện này không thể vội vàng được.

Hai lần trải qua trong quá khứ tôi không biết có thể coi là tình yêu hay không. Tôi hiểu rằng mình không tìm nổi đàn ông tốt, phải chờ đàn ông tốt đến tìm tôi.

Vì chờ đàn ông tốt đến tìm mình, tôi sống đến hồ mưa gọi gió.

Hoạt động bên ngoài trường tôi tham gia không ít mà trong trường cũng đều tham gia.

Tuy tôi vốn không có dự định trở thành nhân vật nổi tiếng trong trường nhưng mấy đàn chị khóa trên cùng em gái khóa dưới lại rất thích tôi.

Chẳng qua là thật đáng tiếc, tôi nhìn các cô gái chính là không có rung động đặc biệt gì, mọi người vẫn là làm chị em tốt của nhau vẫn thích hợp hơn.

Tôi thời điểm đó tâm tính cùng bây giờ hiển nhiên là không giống nhau, cả trái tim đều mở rộng chờ ai đó nghênh ngang đi vào.

Có lúc nhớ lại đoạn thời gian kia, tôi đều cảm thấy mình lúc đó thật đáng buồn cũng thật đáng kính. Liên quan tới tình yêu, ban đầu tôi biết rất ít, cũng không biết rằng người không hiểu gì vĩnh viễn hạnh phúc.

Đầu mùa hạ năm hai đại học, tôi quen biết Phương Bạch Lâm, bắt đầu đoạn tình cảm mười năm đây dựa không rõ.

Đúng vậy các bạn, vô cùng xin lỗi, người chiếm phần nhiều trong chuyện xưa của tôi rất cuộc xuất hiện.

Năm ấy tôi vừa vặn 20, một chân vừa tiến lên đầu 2, cảm thấy mới mẻ kích thích có loại cảm giác rất cuộc đã trở thành người trưởng thành.

Sau đó trải qua nhiều chuyện như vậy tôi mới hiểu được, trưởng thành cùng tuổi tác vốn không liên quan tới nhau.

Nói về Phương Bạch Lâm đi.

Chúng tôi gặp nhau, còn con mẹ nó thật có chút ý tứ.

Năm ấy mắt thấy sắp đến mùa hè vào thời điểm nóng nhất cũng là mùa tôi thích nhất.

Tối thứ hai, tôi từ trường học chạy đến quán bar ở Hậu Hải uống rượu.

Tôi quá quen thuộc với nơi này, kỳ thật tôi là một người rất hoài cổ đã quen thuộc một chỗ liền không muốn đổi.

Quán bar kia hiện tại đã không còn. Lần trước tôi đi Hậu Hải phát hiện nó đã biến thành quán mì trộn tương, hương vị cũng được cũng miễn cưỡng phù hợp với tôi.

Ngày đó tôi huyết sáo, uống rượu, nhìn ra cửa sổ ngắm người bên ngoài.

Ở nơi không xa có một người nam nhân ôm đàn ghi-ta ca hát, chạy nhạc, làm tôi nhớ tới người đã chết mấy năm trước, còn có huynh đệ của hắn cùng với ban nhạc không nổi tiếng nổi kia.

Tôi từ quán bar đi ra ngoài, trong tay còn cầm bình rượu.

Buổi tối thứ hai ở đây không có bao nhiêu người, tôi liền ngồi xổm đối diện vị huynh đệ đang hát kia, hát đến thật đủ khó nghe, nhưng tôi nghe đến nhiệt tình.

Có một nam sinh tuổi không lớn hơn tôi nhiều lắm ngồi xổm xuống bên cạnh tôi, trong tay cũng cầm rượu, tôi nhìn hắn một cái, là một soái ca.

Hắn cùng tôi chạm cốc, chúng ta mỗi người uống một ngụm.

Hắn hỏi tôi: “Đây là hát cái gì?”

“Thượng đế phù hộ.” Tôi trả lời.

Hắn lại hỏi: “Bản gốc là của ai?”

“Đậu Duy.”

Hắn hiểu rõ, uống một ngụm rượu rồi cười nói: “Chồng cũ của Vương Phi.”

Tôi cảm thấy khó chịu khi nghe có người nói như vậy, lập tức không có hảo cảm với hắn.

Tôi đứng lên muốn đi, hắn cũng đứng lên.

Tôi vào một tiệm băng đĩa gần đó

Hắn cũng đi vào theo.

Bây giờ những tiệm băng đĩa đã sớm không còn, thật ra thì từ khi đó đã nhìn ra được việc kinh doanh này bắt đầu khó khăn.

Tôi vừa uống rượu vừa ở trên kệ hàng tìm kiếm, rốt cuộc tìm được album của Đậu Duy.

Mặt trên đã đóng bụi, còn bị mài mòn, bị ông chủ để ở góc trong cùng.

Album này đã thật nhiều năm, trong nhà tôi có một cái, đôi khi nghe không được.

Tôi cầm nó, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cái người đó đi theo tôi.

Tôi hướng hắn há cằm, hắn đi tới thì tôi liền đem album bỏ vào trong tay hắn.

“Đậu Duy chính là Đậu Duy, bài hát này không khó nghe như vậy.” Tôi bỏ ra ngoài.

Vừa rồi người nọ không nói một từ nào.

Khi tôi ra ngoài thì trời mưa.

Là trận mưa đầu năm đó.

7. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỳ thật nếu nhân sinh có thể làm lại giống như trò chơi, tôi sẽ lựa chọn buổi tối hôm đó không đi vào tiệm băng đĩa kia, không đi tìm album kia càng không đem nó ném cho Phương Bạch Lâm.

Nhưng mọi việc đều không thể làm lại, hối hận cũng vô ích.

Ngày đó tôi từ tiệm băng đĩa kia đi ra, chuẩn bị tiếp tục uống rượu.

Ai ngờ không đi được mấy bước, liền nghe cửa tiệm kia bắt đầu mở cửa thượng để phù hộ .

Tôi đứng ở cửa một mực nghe xong.

Lúc ấy tôi có dự cảm, cảm thấy đây là một đêm lãng mạn. Quả nhiên, cũng là có chút lãng mạn.

Phương Bạch Lâm cầm đĩa CD đã mở đi ra, hỏi tôi: “Nghe đã nghiền chưa?”

Vĩnh viễn không hết nghiền.

Nhưng lúc ấy tôi không nói như vậy, còn rất cuộc nói những gì, tôi không nhớ.

Chúng tôi cứ như vậy quen biết. Năm đó tôi 20 tuổi.

Con người ở tuổi 20 luôn muốn làm một chút chuyện long trời lở đất, coi như không lay chuyển được trời đất, cũng kinh động được thế giới của chính mình là được.

Buổi tối ngày đầu tiên cùng Phương Bạch Lâm quen biết, chúng tôi uống đến say mềm.

Sáng hôm sau tôi tỉnh lại ở nhà nghỉ, nhưng chúng tôi cái gì cũng không có làm, quần áo cũng đều không cởi. Dù sao say thành như vậy, đến cử động cũng làm không được.

Trước kia điện ảnh và truyền hình hay nói chuyện vớ vẩn say rượu loạn tính. Tôi không biết người khác thế nào, nhưng tôi uống say liền say như chết, muốn cứng cũng không cứng nổi.

Vả lại, uống xong như vậy đến khách sạn phỏng chừng cũng chỉ muốn nằm ra đánh một giấc, ai dám con mẹ nó đụng tới tôi, ông đây liền có thể bẻ gãy đồ chơi của hắn.

Cho nên chuyện say rượu loạn tính này, đối với tôi là không thể xảy ra.

Tôi là đàn ông nên tôi hiểu rất rõ đàn ông là thế nào, thế nên rất nhiều năm về sau Phương Bạch Lâm nói với tôi hắn làm chuyện đó là bởi vì uống say, tôi lúc ấy liền phì cười.

Nhiều năm sau sự tình tạm thời không nói, chúng ta phải kể từ từ theo thời gian.

Say rượu xong thì đau đầu, tôi nằm ở trên giường mất một thời gian mới nhớ ra chính mình là ai, vì cái gì lại ở chỗ này. Nói như thế nào đây, con người quả thật là một loại động vật dễ dàng bị mê hoặc, mà đàn ông, trừ bỏ dễ dàng bị mê hoặc mà còn dễ dàng tình trùng thượng não.

Thời điểm say rượu tôi cũng không nổi, nhưng lúc tỉnh rượu tôi liền có thể.

Tôi lúc ấy nhìn Phương Bạch Lâm ở bên cạnh nhắm mắt lại xoa huyệt Thái Dương, cảm thấy chính mình miệng lưỡi đều khô. Ngày đó buổi sáng hai chúng tôi làm, làm tình còn rất kịch liệt.

Hắn ôm tôi ở trên giường lăn hai vòng, chăn gối tất cả đều bị ném trên mặt đất. Cái loại nhà nghỉ cũ kỹ này cách âm không tốt, tôi đoán rằng hàng xóm đều có thể nghe thấy âm thanh hai chúng tôi phát ra.

Nhưng là mặc kệ nó, ông đây vui vẻ là được.

Tôi khi đó kỳ thật đối với tình yêu không ôm kỳ vọng gì, liên tục gặp phải hai thằng nam cùng tôi nói chuyện tào lao, khiến tôi nghĩ trên thế giới này chỉ mình tôi là gay.

Thời điểm cùng Phương Bạch Lâm làm, liền cảm thấy kỹ thuật hắn không tồi, đem tôi làm sướng đến bắn ra, cả người đều tê tê dại dại, đại não cũng là chỗ trống.

“Lão đệ” của hắn kích cỡ cũng không tồi, tôi rất thích, lúc ấy đã nghĩ mặc kệ hắn có phải gay hay không, mặc kệ hắn xuất phát từ nguyên nhân gì cùng tôi làm tình thì chỉ cần hắn nguyện ý, sau này làm bạn rượu kèm pháo hữu cũng không phải không được.

Tôi bị hắn đè xuống giường, từng chút ý thức đều rơi vào trầm luân trong tình dục, cuối cùng đắm chìm vào nụ hôn của hắn, vuốt ve cùng lên đỉnh. Ngày đó làm xong lúc sau, cánh tay tôi đều bị hắn véo đến tím bầm.

Người này thật là con mẹ nó ác liệt mà.

Buổi trưa trả phòng, trước quầy là một bác gái, ánh mắt kia nhìn chúng tôi giống như đang nhìn hai đồng phân. Loại ánh mắt như vậy mấy năm nay tôi đã gặp vô số lần, thấy nhiều lần không thấy kinh ngạc.

Hai chúng tôi từ nhà nghỉ đi ra, tôi bị hắn làm đến đi bộ thành hình chữ bát*, hắn còn nhìn tôi cười.

Hắn sáng khoái, còn tôi đau đến không chịu được.

Hai chúng tôi tìm một cửa hàng bánh bao ăn một bữa, sau đó hắn nói muốn đưa tôi trở về trường học.

Khi đó tôi mới biết, người này có tiền, so với tôi lớn hơn ba tuổi, mới vừa đi làm không bao lâu, ba hắn liền mua cho hắn cái xe đi khoe khoang.

Có xe ngồi, tôi dĩ nhiên không cự tuyệt.

Nhưng ngồi xe hắn là phải “Trả phí”.

Hắn đưa tôi về trường học, ngừng xe ở địa phương không người dưới chân núi sau trường học, hai chúng tôi ở trên xe lại làm một lần.

Không thể không nói, xe chấn là thật thoải mái, ở trong không gian hẹp hai người đàn ông quần áo xộc xệch, hắn khiến tôi cảm thấy mình sẽ bị làm chết ở trong xe.

* Dáng đi chữ bát: giống như hình chữ bát bên dưới

8. Chương 7

Thời điểm bắt đầu, tôi vẫn luôn cho rằng mình cùng Phương Bạch Lâm là quan hệ bạn tình.

Dẫu sao ngã một lần khôn hơn một chút, tôi trước khi gặp hắn đã vấp ngã bao nhiêu lần chính tôi còn nhớ rõ.

Tình yêu, cái thứ chó má này, tôi chẳng mong đợi.

Cho nên đối với Phương Bạch Lâm, tôi cũng không có bất kỳ mong đợi nào.

Mỗi ngày theo thường lệ đi học rồi trốn tiết. Phương Bạch Lâm tìm tôi, tôi liền cùng hắn gặp mặt, thời điểm hắn không tìm tôi, tôi liền lang thang ở bất cứ nơi nào tôi muốn đi.

Hai chúng tôi gặp mặt cũng cơ hồ không có gì để nói, cũng chỉ là làm tình.

Ở trong xe hắn, ở khách sạn, ngẫu nhiên cũng đi qua nhà hắn một hai lần.

Lúc ấy hắn đang một thuê một căn hộ, nghe nói là bởi vì ở nơi này đi làm thuận tiện.

Hắn nói hắn ở thành bắc có một biệt thự, muốn tôi đi cùng hắn đến nơi đó, có thể từ làm tình từ gác mái đến trong sân

Hắn chính là một tên tinh trùng thượng não, nhưng tôi không thêm để ý, bởi vì cùng hắn ở bên nhau thời điểm đó trừ bỏ làm tình cũng thật không có gì khác để làm.

Chúng tôi lại không nói chuyện yêu đương.

Đó là lần đầu tiên tôi duy trì một đoạn quan hệ ổn định, dù quan hệ này cũng không tính là lành mạnh.

Thời điểm học kỳ sau năm ba, có một nam sinh ngành lịch sử thể nhưng đột nhiên chạy tới tỏ tình với tôi.

Chuyện này rất thú vị, xảy ra hoàn toàn là ngoài dự kiến.

Xu hướng tính dục của tôi cơ hồ người nào quen tôi cũng đều biết, đương nhiên là trừ bỏ ba mẹ.

Khi đó tôi còn không có gan nói cho bọn họ, chỉ có thể ở nơi bọn họ nhìn không tới phong lưu khoái hoạt.

Lúc ấy trường học kỳ thật không quá cởi mở, rất nhiều người biết ta là đồng tính luyến ái lúc sau sẽ cố tình cùng tôi bảo trì khoảng cách, này không sao cả, bọn họ không tiếp cận tôi, tôi cũng mặc kệ bọn họ.

Người với người muốn cùng nhau kết giao hoàn toàn xem duyên phận, cố gắng kết thân thì cũng là ghê tởm.

Mặt khác tôi còn có cái tật xấu, chính là người khác đối với tôi bằng thái độ gì, tôi liền dùng thái độ đó đối đãi lại.

Tôi cảm thấy như vậy là công bằng.

Cho nên lúc ấy bạn bè của tôi kỳ thật rất ít, tính cả nam nữ, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tôi ở trường giống như cô độc hành hiệp, thời điểm không có việc gì đều chạy ra ngoài, cùng Phương Bạch Lâm làm loạn, hoặc là ở quán bar đi theo người xa lạ quần ma loạn vũ.

Nam sinh tỏ tình với tôi là học bá ngành lịch sử, hàng năm đều giành học bổng hạng nhất.

Lúc hắn chạy tới ký túc xá tìm tôi, tôi vừa vặn muốn đi ra ngoài gặp mặt Phương Bạch Lâm

Ta đối với nam sinh không có bất luận ấn tượng gì, cũng không nhớ mình đã từng gặp người này. Theo hắn nói thì hắn là ở trận bóng rổ năm ngoái nhìn thấy tôi, từ đây liền bắt đầu chú ý đến tôi.

Này không sao cả, tôi lại không thích hắn.

Bởi vì tôi vội vã ra ngoài, cho nên chúng tôi liền vừa đi vừa trò chuyện. Thời điểm hắn nói thích tôi, lỗ tai đều đỏ, cắt đi có khi có thể trực tiếp làm đỏ mắt.

Mà tôi chỉ cười cười, khuyên hắn bỏ đi.

Tôi một chút cũng không muốn nói yêu thương, bởi vì tôi sợ bị lừa gạt rồi bị bỏ rơi.

Tôi thừa nhận, thời điểm đó tôi thành một tên quỷ nhát gan, sợ hãi khi nói về tình yêu.

Hai chúng tôi cùng ra đến cổng trường, bắt gặp Phương Bạch Lâm đang dựa vào xe hút thuốc. Hắn nhìn thấy tôi sau đó vẫy tay rồi nhường tôi lên xe trước.

Tôi liền cùng nam sinh ngành lịch sử kia nói: “Tôi muốn cùng hắn đi thuê phòng, cậu muốn cùng đi theo sao?”

Sau đó, thật lâu thật lâu về sau, mỗi khi tôi lại nhớ lại thời điểm này, đều cảm thấy hối hận.

Nếu khi đó tôi không cùng Phương Bạch Lâm rời đi, mà là lựa chọn nam sinh kia, như vậy những chuyện đau lòng sau này có thể cũng sẽ không phát sinh.

Nhưng nếu quá khứ thật sự thay đổi, chỉ sợ tôi đã không phải là tôi hôm nay.

Xét đến cùng, hết thấy tình cờ gặp gỡ đều là số mệnh.

9. Chương 8

Trước đây rất lâu tôi đi vào một ngôi chùa, lúc ấy chẳng qua là cảm thấy phiền lòng, muốn tìm sư thầy nói chuyện phiếm.

Tôi không nói gì, chỉ nói cho sư thầy biết cuộc sống của tôi là một mớ hỗn độn, tôi không dám bước chân khỏi cuộc sống bình thường này, cũng không thể sống cuộc đời bình thường được.

Sư thầy nói, tất cả duyên phận đều do số mệnh, mà số mệnh kỳ thật chính là những điều chính mình gieo.

Ngài bảo tôi hãy nhìn vào hiện tại, dù hôm nay vẫn không tốt, nhưng tương lai sẽ tốt.

Câu nói ấy tôi nhớ rất nhiều năm, nhưng tôi đến nay vẫn không làm được như ngài nói.

Năm ấy, tôi dọa chạy nam sinh ngành lịch sử, từ đó về sau ở trong trường học gặp được, hắn vừa nhìn thấy tôi liền lập tức chạy đi.

Tôi lúc ấy cảm thấy thống khoái, cái loại cảm giác chọc vỡ bong bóng tình yêu của người khác này cảm giác thật sự là quá tốt.

Tôi không biết rằng, đó là chính số mệnh tôi gieo xuống.

Tôi cùng Phương Bạch Lâm vẫn luôn như vậy không minh bạch mà “Kết giao”, thẳng đến khi tôi sắp tốt nghiệp đại học, hắn đột nhiên hỏi tôi sau này có tính toán gì không.

Chúng tôi khi ở cùng nhau cơ hồ sẽ không nói về chủ đề như vậy. Lúc ấy ở trên giường, tôi nằm úp xuống giường chơi di động, hắn một tay hút thuốc, một tay xoa móng tôi.

Tôi nói chuẩn bị học lên nghiên cứu sinh, dù sao cũng chưa nghĩ đến công việc. Đương nhiên, tiền đề là tôi phải thi được đã.

Hắn liền cười, nói tôi thông minh, nhất định có thể thi đậu.

Kỳ thật tôi căn bản không có chắc chắn, chỉ là muốn thử vận may.

Hắn liền nói với tôi: “Đến lúc đó nếu không thi đậu, có suy xét gì khác không?”

“Khả năng sẽ đi thành phố khác xem sao.” Tôi đáp, “Ở nơi này sống cũng đủ rồi, nghe nói Thành Đô không tồi, Trùng Khánh cũng được, anh hiểu mà.”

Hắn đại khái là đã hiểu, dùng sức áp tôi một phen, dúi bỏ tàn thuốc, đè nặng tôi lại làm một lần.

Ngày đó làm xong, hắn đưa tôi về trường học, trước khi đi thì nói với tôi: “Cậu chỗ nào cũng không được đi, ở lại Bắc Kinh cho tôi.”

Tôi cười nhạt một tiếng, không để ý đến hắn.

Tôi khi đó cảm thấy Phương Bạch Lâm chính là thuận miệng cùng tôi đùa giỡn, tôi không tin hắn thật lòng muốn tôi ở lại bên mình.

Nhưng tôi phải thừa nhận, tôi nguyện ý cùng hắn ở bên nhau. Mặc kệ việc tôi mỗi ngày luôn miệng nói không chờ mong tình yêu, nói tình yêu chính là thứ chó má, nhưng “lâu ngày sinh tình” không phải đùa giỡn.

Đúng, chúng tôi ân ái hai năm, tôi yêu hắn.

Loại cảm giác này kỳ thật cũng không tốt, biết rõ đối phương chỉ muốn thao mình, nhưng lại động tâm, có ngu hay không? Không ngu mới là lạ.

Đoạn thời gian kia tâm tình của tôi đều không tốt, sợ dĩ định rời khỏi Bắc Kinh cũng là vì muốn tránh hắn. Cảm thấy không nhìn thấy mặt hắn, không liên hệ với hắn thì loại cảm giác này liền chậm rãi phai nhạt đi, tôi rồi sẽ ổn.

Nhưng không nghĩ đến, sau đó tôi thật sự không thể né tránh hắn.

Một buổi tối trước khi thi lên thạc sĩ tôi còn bị Phương Bạch Lâm đè ra làm hai lần, ngay tại ký túc xá.

Lúc ấy bạn cùng phòng tôi đều dọn ra ngoài, bọn họ đều đi tìm nơi thực tập rồi ở gần công ty thuê phòng ở. Chỉ có tôi nói muốn thi lên thạc sĩ, còn ăn vạ ký túc xá không chịu đi.

Hai chúng tôi trên giường đơn chật hẹp dùng sức làm, vài lần tôi còn cho rằng giường sắp hỏng rồi, còn hỏi hắn có mang tiền không, đến lúc đó hắn nhớ bồi thường tiền cho trường học.

Hai chúng tôi làm từ giường trên làm xuống giường dưới, sau đó lại làm cả trên bộ cửa sổ.

Đèn tắt, tôi cũng không biết cách vách có người hay không, dù sao chúng tôi làm rất cẩn thận.

Được hấn làm cũng thật thoải mái.

Ngày hôm sau tôi dĩ nhiên không thi tốt, càng về sau càng buồn ngủ.

Thi xong ngày đó Phương Bạch Lâm tới bên ngoài trường thi đón tôi, mang tôi đi ăn một bữa sang trọng, sau đó nói: “Tôi cảm thấy cậu cũng khó thi được tới nghiên cứu sinh. Hay để tôi giới thiệu cho cậu một công việc tốt, cậu cũng không cần phải lại lặn lội.”

10. Chương 9

Nhân sinh thay đổi thật sự chỉ trong một ý nghĩ.

Chưa từng trải, chúng tôi ai cũng sẽ không nghĩ chỉ một quyết định, đi một bước sẽ hoàn toàn thay đổi cuộc đời mình.

Thời điểm tốt nghiệp đại học, tôi ngoài hai mươi, mặc dù cả ngày nói không mong đợi tình yêu, không tin vào tình yêu nhưng tôi vẫn ngu ngốc.

Kỳ thực tôi bây giờ vẫn ngu ngốc, loài người vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi sự ngu ngốc của động vật cấp thấp.

Khi đó Phương Bạch Lâm nói muốn giới thiệu công việc cho tôi, phản ứng đầu tiên của tôi lại là cho rằng hấn không muốn xa tôi.

Có thể nói tôi khờ, trong đầu ảo tưởng vô số kịch bản rồi nhưng trước nay chưa từng nói ra, cho tới bây giờ cũng không biết hấn rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Tôi cũng biết chính mình thi không đỗ nghiên cứu sinh, vốn dĩ nghĩ sẽ cao chạy xa bay* cách hấn xa một chút, nhưng hấn như vậy giữ lại, tôi dao động.

* *Cao chạy xa bay*: là thành ngữ ý là trốn đi thật nhanh, chạy thật xa thường dùng để tránh điều nguy hiểm sắp xảy ra. Đoạn Cẩm muốn tránh xa Phương Bạch Lâm để không lún sâu vào đoạn tình cảm này.

Tôi nói: “Để tôi suy nghĩ thêm một chút đi, tôi không muốn ở lại nơi này.”

Hấn hút thuốc, cau mày cười nhạo tôi: “Đừng mù quáng tự giày vò mình, cậu được mấy cân mấy lượng, có thể lặn lội ra cái quỷ gì!”

Hắn nói lời này thật khiến cho tôi thương tâm, tôi vẫn luôn cảm thấy mình thật ra rất ổn.

Nếu muốn ở lại Bắc Kinh, tôi kỳ thật cũng không cần hắn giới thiệu công việc cho tôi, trường tôi học không tệ, tuy rằng đã bỏ lỡ phần lớn thông báo tuyển dụng nhưng tìm một công việc hắn là không khó, huống chi tôi còn có ba mẹ.

A, quên nói vào năm thứ hai đại học của tôi ba mẹ tôi ly dị.

Lúc này không phải là tôi bắt gian ba đi ngoại tình, mà là mẹ tôi tự mình bắt được.

Ba tôi quả thật ngạo mạn, cầu không đổi được thói ăn shit.

Không nói đến bọn họ, nhớ tới liền thấy phiền.

Tuy nói con người đều có lúc lầm đường, nhưng thật sự có đôi khi ngẫm lại tôi liền cảm thấy chính mình đi một bước này căn bản là không cần thiết. Nếu lúc đó lý trí một chút, sau này cũng không đến mức phải chịu tội.

Tôi tiếp nhận công việc Phương Bạch Lâm giới thiệu.

Bởi vì tôi khi đó tưởng rằng hắn nhất định cũng là đối với mình động tâm.

Đúng là ngu ngốc đến hết thuốc chữa, nếu có thể quay lại, tôi khẳng định một cái tát chết chính mình lúc trước.

Không thể hiểu được tôi lúc đó có sự tự tin nào mà nghĩ cùng Phương Bạch Lâm quan hệ có đột phá, vốn là muốn cố gắng xóa bỏ phần tình cảm này lại bị tôi dần dần bày ra.

Thời điểm mới bắt đầu làm việc, tôi cái gì cũng không hiểu, ở công ty thường xuyên sẽ gặp một ít vấn đề khó giải quyết.

Khi đó Phương Bạch Lâm đại khái còn chưa bận rộn như sau này, trên cơ bản là cách hai ngày sẽ cùng tôi gặp mặt một lần, mỗi lần gặp mặt tôi đều than phiền với hắn chuyện công việc, hắn liền ra vẻ tiền bối mà dạy dỗ tôi.

Hiện tại ngẫm lại, có chút buồn cười, hắn cũng là đồ bỏ đi, thế nhưng còn không biết xấu hổ tới chỉ điểm tôi.

Nhưng lúc ấy tôi mù quáng, cảm thấy hắn đối với mình chính là quan tâm, vì thế cho là hắn nói cái gì cũng đúng.

Chúng tôi vẫn duy trì quan hệ bạn tình, thể xác và tinh thần đều rất hài hòa.

Khi đó tôi ở gần công ty thuê một căn phòng, một phần ba tiền lương thực tập đều dùng để trả tiền thuê hàng tháng, tôi nhiều lần cũng ám chỉ với Phương Bạch Lâm muốn dọn đến ở chung với hắn, nhưng hắn không trả lời.

Lúc ấy tôi cho là hắn không hiểu, sau đó mới suy nghĩ cẩn thận, cái gì mà không hiểu, người ta là cố ý giả vờ không hiểu.

Có lẽ lúc đó hắn đang ở trong lòng điên cuồng cười nhạo tôi ngu xuẩn không tự biết mình.

Nhưng bây giờ nhớ lại, đoạn thời gian hơn mười năm tôi ở bên Phương Bạch Lâm là đoạn thời gian vui vẻ nhất trong cuộc sống, cho nên mới nói, người không biết gì vĩnh viễn vui vẻ, cũng không phải không có đạo lý.

Nếu như có thể, cứ để cho tôi ngu xuẩn dốt nát cả đời cũng được, tôi sẽ không phàn nàn.

Nhưng tôi chính là không được số phận ưu ái, thượng đế cho tới bây giờ cũng chưa từng phù hộ tôi.

Đại khái chắc là vì, tôi kỳ thực chưa từng tin thượng đế có tồn tại đi.

Cứ như vậy, gặp báo ứng.

11. Chương 10

Tôi đã quên trước kia ở nơi nào đó nghe được một câu chuyện, kể về một cậu bé mỗi ngày đều vô cùng thành kính hướng về thượng đế cầu nguyện, nhưng cuộc đời nó vẫn vô cùng bất hạnh, nó hỏi người khác tại sao mình đã cầu nguyện rất chân thành nhưng vẫn phải mang số mệnh như vậy, người kia nói với nó: “Đó là bởi vì người còn chưa đủ thành kính.” Từ đó về sau, cậu bé đã không còn tin thượng đế nữa.

Tôi không có tư cách đánh giá chuyện này, bởi vì tôi vẫn luôn là một người vô thần.

Nhưng sau đó tôi lại nghĩ, nếu như mình cũng tin vào thượng đế, chân thành cầu nguyện, liệu thượng đế có phù hộ cho tôi không.

Đại khái là vào năm thứ 5 tôi cùng Phương Bạch Lâm ở bên nhau, tôi muốn tổ chức sinh nhật và trước đó mấy ngày tôi liền suy nghĩ nên ăn mừng thế nào.

Kỳ thật tôi không có thói quen tổ chức sinh nhật, người nhà tôi cũng vậy, cả nhà tôi đều không có chút cảm giác nào về ngày này.

Nhưng năm ấy tôi vô cùng muốn cùng Phương Bạch Lâm ăn mừng, hơn nữa tôi luôn cảm thấy “Năm” là một cái chu kỳ, chúng tôi đã ở bên nhau 5 năm, hẳn là quan hệ có một chút chuyển biến, bước vào chu kỳ tiếp theo.

Nhưng khi ngày đó đến, tôi không có ai ở bên.

Tôi đã sớm nghĩ tới việc Phương Bạch Lâm có lẽ sẽ không nhớ sinh nhật tôi, bởi vì khi tôi cố gắng nhớ lại một chút, nhận ra hai chúng tôi hình như cho tới bây giờ không hề nói đến vấn đề này.

Bên nhau 5 năm, hiểu biết về đối phương ít đến đáng thương.

Cho nên để tránh cho việc lúng túng này phát sinh, tôi cố ý nói trước với hắn.

Đúng vậy, tôi lúc ấy không biết ngại ngùng là gì, trước đó hai ngày nói với hắn: “Ngày 20 là sinh nhật tôi, chúng ta cùng nhau trải qua đi?”

Hắn lúc đó đáp ứng.

Tôi mua bánh kem, mua cả quần áo mới, sửa soạn thật kỹ càng.

Ở nhà đem nến thối tắt, tắt rồi lại châm lên.

Tôi một mực chờ đến 10 giờ đêm, gọi rất nhiều lần cho Phương Bạch Lâm.

Không tìm được người.

Không biết hắn đi nơi nào.

Hai chúng tôi quen biết mấy năm nay, tôi kỳ thật rất ít chủ động tìm hắn, sợ chính mình đối với hắn quá ân cần khiến hắn đem mình nhìn rõ.

Một người bị một người khác nhìn thấu, như vậy cũng rất dễ dàng mất đi sức hấp dẫn đối với đối phương.

Thần bí mới có thể giữ cảm giác mới lạ, cảm giác mới lạ mới có thể hấp dẫn người khác.

Ở buổi tối kia, tôi đã thành công mất đi lực hấp dẫn đối với Phương Bạch Lâm. Sinh nhật của tôi, tôi đã nói với hắn trước, hắn lại lựa chọn không xuất hiện.

Tôi nhớ ngày hôm đó tôi mua hai chai rượu ngon, vốn là muốn cùng Phương Bạch Lâm uống, thế nhưng đến cuối cùng lại là tôi một mình uống cạn sạch.

Uống say rồi thì cái gì cũng có thể quên.

Buổi tối hôm đó tôi ngủ rất ngon, ngủ liền một giấc đến xế chiều ngày hôm sau.

Tôi bỏ bê công việc.

Sau đó, tôi đã dành hai tiếng để hiểu một đạo lý: không nên ảo tưởng về tình yêu.

Tôi đã sai ngay từ đầu.

Tại sao phải đặt tình cảm của mình lên Phương Bạch Lâm chứ? Tự yêu bản thân mình không được sao?

Tôi tính toán dừng cương trước bờ vực, chỉ tiếc là đã không kịp.

Đêm hôm đó Phương Bạch Lâm tới tìm tôi, ôm tôi nói xin lỗi, nói hắn đi ra ngoài xã giao, di động hết pin tự động tắt máy, hắn lại bị đối tác chuốc say.

Lời này của hắn nếu nói ở bây giờ tôi chắc chắn sẽ không tin, thậm chí sẽ châm chọc mấy câu, nhưng lúc đó tôi so với bây giờ ngu xuẩn hơn gấp mấy lần. Nhìn hắn chân thành diễn trò, tôi lại tin.

Buổi tối đó Phương Bạch Lâm không về nhà, ở với tôi và hai chúng tôi ân ái. Khiến cho nam sinh thuê phòng cách vách buổi sáng hôm sau dùng cái loại ánh mắt kỳ quái nhìn tôi.

Tôi ngược lại không quan tâm người khác thấy thế nào, lúc ấy tôi một lòng chỉ có Phương Bạch Lâm.

Đây thật là quá buồn cười.

Đây là chuyện nực cười nhất đời tôi, bây giờ nhớ lại còn cảm thấy xấu hổ.

12. Chương 11

Để tôi nghĩ lại một chút, Phương Bạch Lâm rốt cuộc là làm sao cùng tôi tỏ tình.

Đúng, mọi người không nghe lầm, hắn quả thật đã cùng tôi tỏ tình.

Đó hẳn là khi tôi công tác được hai năm, tôi có một hạng mục riêng, kiếm được chút tiền.

Tôi ở chung cư bên cạnh công ty mua một cái nhà, thanh toán tiền cọc sau đó mỗi tháng trả góp.

Khi đó tôi thật kiêu ngạo, trong công việc đạt được thành tựu, bỏ công sức ra đã có đền đáp, trong tình cảm cùng Phương Bạch Lâm cũng coi như ổn định. Trong một tháng sẽ có đến khoảng nửa tháng hắn ở lại chỗ này cùng tôi.

Vào buổi tối hôm đó, ngay tại nhà của tôi, hắn ở trên giường cùng tôi nói: "Đoạn Cẩm, hai ta cũng đã ở bên nhau nhiều năm như vậy, em nói yêu tôi cho tôi nghe một chút đi."

Đúng vậy, tôi nhớ ra rồi, lúc ấy chính là như vậy bắt đầu.

Tôi dĩ nhiên là không muốn, tuy rằng xác thật yêu hắn, nhưng tôi không nghĩ sẽ nói ra.

Đối với tôi khi đó mà nói, có chút lời nói thuận miệng có thể nói, nhưng có chút lời nói không được chính là không được.

Tôi cự tuyệt hắn.

Trở mình nằm ở trên người hắn, chơi xấu tựa như hôn hắn. Thật ra thì chính là đang dời đi sự chú ý của hắn, muốn đem chuyện này cứ như vậy bỏ qua.

Tôi lúc ấy rất sợ cùng hắn thảo luận cái vấn đề này, bởi vì khi đó Phương Bạch Lâm đã đến tuổi kết hôn. Ở nhà tôi đã không có ai quản nhưng tôi nghe được không chỉ một lần hắn cùng tôi nhắc tới việc người nhà hỏi hắn định lúc nào kết hôn.

Mẹ nó, bây giờ nhớ lại còn cảm thấy có chút tức giận.

Nhiều năm như vậy, hắn ở bên ngoài lêu lổng, trong nhà thế nhưng cũng không ai biết hắn là đồng tính luyến ái.

Khi đó tôi đã cùng mẹ come out.

Tôi come out ở trường hợp kỳ thực rất thảm, lúc ấy tôi vừa tốt nghiệp đại học, Tết âm lịch ở nhà chỉ có hai mẹ con tôi.

Hai người chúng tôi buổi tối giao thừa vừa xem Xuân Vãn* vừa làm vắn thẩn, bà đột nhiên hỏi tôi: “Con cũng đã tốt nghiệp, lớn đầu rồi vậy mà trước nay không thấy con nói đến bạn gái, tính toán đến khi nào mới mang về một người cho mẹ xem?”

Bà còn nói: “Mẹ cảnh cáo con, ngàn vạn lần đừng học theo ba con, sau này tìm được ai phải đối xử thật tốt với người ta, không thể thay lòng đổi dạ mà phụ người ta.”

Những lời đó của mẹ đến bây giờ tôi còn nhớ rõ.

Đương nhiên cũng bao gồm việc sau đó mẹ mắng tôi còn có đánh tôi mấy bạt tai.

Chính buổi tối giao thừa, tôi đã thừa nhận với mẹ việc mình thích đàn ông.

Tôi nói mình chính là đồng tính luyến ái, chuyện lừa hôn tôi không thể làm được, đừng nói dối người khác không tốt với tôi mà nói cũng là dày vò.

Kỳ thật trước kia ta ảo tưởng quá rất nhiều lần hình ảnh khi mình come out, nhưng tới lúc này tất cả đều không giống như trong kế hoạch giống như khua chiêng gõ trống mà come out hay bày trận thiên la địa võng gì, tôi chính là tự nhiên như vậy mà nói ra: “Mẹ à, con là đồng tính luyến ái, không thể kết hôn.”

Mẹ ta lúc ấy thì ngậy ngấn cả người, niết rách vỏ sủi cỏ trên tay.

Tối hôm đó mẹ đánh tôi rất thảm, nhưng tôi bị mẹ đánh từ nhỏ đến lớn cũng không có gì đáng sợ.

Ngược lại là mẹ, một bên đánh một bên khóc, làm cho tôi rất đau lòng.

Dù rất đau lòng, nhưng tôi không thể vì đau lòng mẹ mà có thể thay đổi tính hướng của mình dễ dàng như vậy.

Tôi không phải thần thánh.

Mẹ của tôi, tôi không có đủ tốt để đánh giá bà nhưng tôi yêu mẹ.

Bởi vì chuyện tính hướng của tôi, mẹ đã giận dữ tôi một thời gian nhưng sau đó thì tốt rồi, bà nói bà không trông cậy gì vào tôi, chỉ hy vọng tôi sống tốt nếu thật sự không “được” thì tìm một nam nhân hợp ý sống hết đời cũng được.

Nam nhân duy nhất tôi hợp ý lúc đó chính là Phương Bạch Lâm.

Nhưng tôi chưa từng nghĩ đến, nguyên lai hắn còn chưa come out với gia đình.

Kể từ lúc biết chuyện này, tôi luôn cảm thấy bất an, giống như hắn chỉ cần rời khỏi tôi một giây liền như thể biến mất.

Cái buổi tối hắn buộc tôi nói yêu hắn, vẫn là hắn khuất phục trước.

Thời điểm hai chúng ta lặn thành một đoàn, hắn gắt gao mà ôm tôi, ngậm tai tôi mà nói: “Đoạn Cẩm, tôi con mẹ nó kỳ thật rất thích em.”

Chỉ một câu nói như vậy, tôi lập tức liền thỏa mãn

13. Chương 12

“Loài người bị chi phối bởi vận mệnh cùng cảm xúc mạnh mẽ”

Những lời này tôi từng đọc được trong sách, lần đầu tiên đọc được nó tôi đã cảm thấy rất đúng.

Tôi bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về mối quan hệ với Phương Bạch Lâm vào năm tôi 26 tuổi.

Những người quen biết xung quanh tôi đã bắt đầu nói chuyện cưới gả, khi đó Phương Bạch Lâm đã 29 tuổi, vẫn chưa cùng người nhà come out

Mỗi lần tôi vô tình hay cố ý hỏi hắn tôi ở trong tim hắn liệu có địa vị gì? Hắn sẽ luôn có đủ loại phương thức đối phó với câu hỏi của tôi, đáng tiếc, không một lần có câu trả lời rõ ràng.

Cứ như vậy một thời gian, tôi đối với điều này cảm thấy nản lòng thoái chí.

Đàn ông kỳ thật là một loài động vật rất kỳ quái, có đôi khi khôn khéo đến đáng sợ, có đôi khi lại không thể không đem hắn trở thành động vật cấp thấp mà đối đãi, tôi chính là đàn ông nên điều này tôi hiểu rất rõ ràng.

Ám chỉ của tôi trước nay tựa hồ không khiến Phương Bạch Lâm không quan tâm, kỳ thật không phải là tôi muốn hắn cho tôi một cái hứa hẹn gì lâu dài, bởi vì tôi vốn dĩ cũng sẽ không tin tưởng nó.

Tôi đây chỉ là muốn một lời khẳng định thôi.

Hắn từng nói thích tôi, vậy sau đó thì sao?

Tôi còn không biết hắn định như thế nào đối đãi tôi.

Mẹ tôi gọi để hỏi về công việc của tôi. Sau khi biết tôi là người đồng tính, bà chạy đến thư viện thành phố mượn rất nhiều sách liên quan để nghiên cứu. Khi thấy một số bài viết về đồng tính luyến ái trên Internet cũng đều sẽ đặc biệt chú ý đến.

Buồn cười nhất là một lần bà thấy một bài báo viết về việc tỷ lệ mắc bệnh AIDS ở những người đồng tính rất cao đã ngay lập tức chia sẻ nó với tôi và nói với tôi rằng dù thế nào, tôi cũng phải quan tâm đến sức khỏe của mình.

Để trấn an mẹ, tôi luôn nói với bà rằng tôi có một người bạn trai ổn định và chúng tôi đã ở bên nhau được vài năm.

Mẹ tôi khá tò mò, muốn biết đối tượng tìm hiểu của con trai bà như thế nào.

Trong tay tôi một tấm ảnh chụp Phương Bạch Lâm cũng không có, chúng tôi ở bên nhau cũng chưa từng chụp hình.

Hắn cho tôi lý do là: Chúng ta đều là đàn ông, loại chuyện tự sướng này, đều chỉ có phụ nữ mới làm.

Những lời này của hắn tôi không tán thành, nhưng tôi vẫn giữ tôn trọng.

Chúng ta có nghĩa vụ tôn trọng ý nghĩ của người khác, tôn trọng thái độ của bất kỳ ai.

Cho nên mỗi khi mẹ hỏi, tôi chỉ có thể nói sẽ tìm thời điểm thích hợp dẫn hắn về nhà.

Nhưng đáng tiếc, mấy năm qua đi, Phương Bạch Lâm chưa từng tính toán cùng tôi ra mắt mẹ.

Đối với Phương Bạch Lâm, quanh co lòng vòng ám chỉ khẳng định là vô dụng.

Sau đó tôi dứt khoát trực tiếp hỏi, hỏi hắn đến tột cùng là coi quan hệ của chúng tôi là như thế nào, còn hỏi hắn có hay không nghĩ tới chuyện sau này.

Không hỏi còn tốt, không hỏi thì tốt rồi.

Sau lại có một đoạn thời gian dài tôi đều suy nghĩ rằng nếu lúc ấy tôi không hỏi hẳn vấn đề này, có phải hay không ít nhất thì một, hai năm sau đó tôi còn có thể vẫn là một kẻ ngây ngốc thoải mái mà sống.

Nếu là như vậy, những chuyện trong cuộc đời tôi từng trải qua có thể hay không cũng sẽ khác?

Nhưng trong tay tôi không có vở kịch tên là *Đời người*, ngay lúc đó tôi không thể biết về sau sẽ có chuyện gì phát sinh. Hơn nữa, cũng không ai có thể làm thời gian quay ngược lại, vấn đề nói ra rồi cũng không có khả năng thu hồi.

Chúng tôi dẫm trên con đường sinh mệnh đi từng bước một về phía trước, rốt cuộc vẫn đi đến bước ngoặt kích thích nhất nhân sinh.

Mọi người có người có thể tưởng tượng được không?

Kỳ thật hơn một năm trước, Phương Bạch Lâm đã kết hôn.

Đúng vậy, mọi người không nhìn lầm, tôi cũng không nói sai, đây là hẳn chính miệng nói cho tôi biết. Sau đó, tôi cũng đã chứng thực chuyện này.

Tôi ở tuổi 20 quen biết Phương Bạch Lâm. Từ ngày đó liền bắt đầu cùng hẳn đây đưa ở bên nhau, sau đó ở tuổi 26 phát hiện trong vở kịch này, chỉ có mình tôi nghiêm túc mà biểu diễn.

Không đúng, như vậy nói không đúng.

Phải nói, giữa hai chúng tôi chẳng qua là một vở kịch, mà tôi lại tưởng là thật.

Tôi lúc ấy nghĩ, có lẽ mình có thể viết một cuốn *Sở môn đích thế giới*.

MaiFujoshi: Đoán xem có đoạn ngược công không, chứ tra công này cũng quá hãm r:))))

14. Chương 13: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

15. Chương 14

Tôi thật ra là loại người thù rất dai.

Giống như rất nhiều năm trước khi mối tình đầu của tôi qua đời, bởi vì hắn lừa gạt tôi cho nên tôi cảm thấy hắn chết thật tốt.

Từ điều này có thể nhìn ra, tôi không phải loại người hiền lành gì.

Thế giới này cũng không tồn tại người hiền lành chân chính, bởi vì người hiền lành đều đã bị làm hại đến chết hết rồi.

Mỗi một cá thể có thể sinh tồn đều trải qua trăm nghìn thương tổn, trái tim cũng bị phân làm hai nửa, một nửa ra vẻ hòa bình, một nửa chỉ hận không thể hủy diệt thế giới.

Khi tôi không biết mình lại bị lừa dối, mỗi ngày tôi đều cẩn thận như một kẻ ngốc để duy trì mặt ngoài hòa bình. Khi tất cả sự thật đều được tiết lộ, cái gọi là hòa bình hay cân bằng cũng không còn cần phải duy trì.

Phá hủy nó.

Vì sự thô lỗ của tôi, Phương Bạch Lâm bị sốt.

Thật xứng đáng, hắn nếu có chết trên giường của tôi cũng là đáng đời.

Tôi hận hắn thấu xương.

Lãng phí trên người hắn 6 năm thanh xuân, cùng với việc tôi không dễ dàng mới quyết định giao ra cảm tình mà đối với tôi là thứ quý giá nhất.

Khi đó tôi thật ngu xuẩn, thế nhưng lại đem thanh xuân cùng cảm tình coi như bảo bối mà giao cho hắn.

Hiện tại tôi sẽ không như vậy. Những thứ đó thật ra mới là điều không đáng giá nhất.

Phương Bạch Lâm bị bệnh hai ngày rưỡi. Tôi không biết hắn đã nói với gia đình như thế nào, hai ngày rưỡi này hắn một mực ở lại nhà tôi dù thế nào cũng không chịu đi.

Nhưng tôi đi.

Nhà này tôi mới mua, nhưng giờ tôi không ở nổi nữa.

Tôi đem nhà chụp ảnh lại rồi rao trên mạng cho thuê, chính mình tìm một nơi khác dọn đến.

Ngày đó tôi dọn nhà Phương Bạch Lâm bắt đầu có chút giảm sút, hắn không giải thích được nhìn tôi, hỏi tôi đây là muốn làm gì.

Tôi lúc ấy nói một điều khiến cho tôi bây giờ nhớ lại còn cảm thấy thống khoái.

Tôi nói: “Nga, đúng rồi, quên cùng anh nói, tuần tới là hôn lễ của tôi.”

Tôi đại khái vĩnh viễn không quên biểu tình của hắn khi nghe tôi nói những lời này, giống như là nuốt sống mười con ruồi.

Hắn hỏi tôi chuyện gì xảy ra, tôi không để ý tới hắn.

Đến khi đồ trong phòng dời xong hết rồi, tôi cùng Phương Bạch Lâm nói: “Phiền anh về nhà đi, nhà tôi có họ gia đình mới đến ở.”

Hắn kéo tôi không muốn cho tôi đi, một hai muốn tôi cho hắn cơ hội giải thích.

Này có cái gì để giải thích?

Hắn người này thật sự thực buồn cười.

Nếu là ngày thường hai chúng ta đánh nhau khả năng thể lực còn ngang nhau, nhưng lúc ấy hắn bệnh còn chưa khỏi, hắn đánh không lại tôi.

Sau đó kết quả chính là tôi đánh rớt một chiếc răng của hắn rồi đem hắn lôi ra ngoài, khóa kỹ cửa, tôi cũng rời đi.

Sau đó một đoạn thời gian rất dài tôi đều không gặp lại Phương Bạch Lâm, hắn giống như biến mất khỏi thế giới của tôi.

Tôi biến thành một người khác.

Loại cảm giác đó tôi phải hình dung như thế nào đây?

Có lẽ Phương Bạch Lâm cũng coi như là người đầu tiên tôi thật lòng yêu. Dù sao tôi gặp hắn ở thời điểm đã trưởng thành, biết tình yêu là cái thứ gì, dạng cảm tình gì mới có thể được gọi là tình yêu.

Hơn nữa Phương Bạch Lâm cho tôi kích thích thực sự quá lớn cho nên tôi rất khó quên hẳn.

Bất quá, mỗi lần nghĩ đến hẳn thì cảm giác duy nhất chính là chán ghét.

Điều khiến tôi thấy phiền nữa là tôi nghĩ về hẳn rất thường xuyên việc đó khiến tôi mỗi ngày đều muốn nôn mửa.

Mất cảm giác thèm ăn, tinh thần uể oải, tôi không biết kết quả này phải nói là Phương Bạch Lâm hại tôi hay tình yêu làm hại tôi nữa.

Khi đó, tôi bắt đầu điên cuồng hút thuốc uống rượu, tan làm không trở về nhà mà đi quán bar uống đến không biết gì rồi về nhà.

Nhưng tôi lại không cùng đàn ông tìm tình một đêm đương nhiên đàn bà lại càng không.

Tôi như đột nhiên mắc một loại bệnh bài xích bất kỳ hành động thân mật tiếp xúc nào.

Ở quán bar, thường xuyên có người đến gần tôi bắt chuyện, tôi đang chịu tình cảm tra tấn rồi thường xuyên nghĩ tìm người phát tiết một chút, nhưng không có biện pháp, thân thể tôi không cho phép tôi làm như vậy.

Mỗi khi đối phương đến gần tôi, muốn hôn tôi hoặc là ôm tôi, tôi cũng sẽ không ức chế được trong lòng khủng hoảng cùng chán ghét, tôi không làm được.

Tôi hoàn toàn mất đi năng lực cùng người khác thân cận.

Cũng không biết đây là may mắn hay bất hạnh.

16. Chương 15

Từ khi cùng Phương Bạch Lâm tách ra đến trước sinh nhật 27 tuổi của tôi là một khoảng thời gian không dài không ngắn, đoạn thời gian này tôi sống một cuộc sống độc thân cũng quá thanh tâm quả dục.

Cái gì là yêu, cái gì là tình, cái gì là bi thương sâu nặng mãi không thể chữa lành, nó cách tôi rất xa.

Mỗi sáng sớm thức dậy, thứ đầu tiên tôi nhìn là chính mình trong gương. Mỗi tối trước khi ngủ, thứ cuối cùng nhìn là điện thoại di động.

Tôi đã từng cho rằng sinh hoạt như vậy sẽ rất khó khăn, dù sao tôi trước kia đã từng nỗ lực tìm một người ở bên mình.

Mẹ tôi gọi điện thoại tới vẫn hỏi thăm Phương Bạch Lâm, hỏi tôi khi nào dẫn hắn về.

Tôi sợ bà lo lắng, không nói cho bà biết Phương Bạch Lâm đã làm gì đối với tôi.

Kỳ thật nói như vậy không quá đúng, khi quan hệ giữa hai người phát sinh vấn đề, tội lỗi không hoàn toàn thuộc về một người.

Giống như chuyện giữa tôi và Phương Bạch Lâm, nếu như tôi có thể khôn ngoan một chút, không ngu xuẩn như vậy có lẽ cũng không cho Phương Bạch Lâm cơ hội lừa gạt mình lâu như thế.

Dù sao, từ nhỏ đến lớn đều nghe “giấy không gói được lửa”, Phương Bạch Lâm đốt lửa, ai ai cũng nhìn thấy chỉ có tôi là mù quáng.

Tôi tìm đủ loại lý do để khiến mẹ tin tưởng Phương Bạch Lâm không thể cùng tôi về nhà gặp bà là bởi bất đắc dĩ, tôi nỗ lực làm bà an tâm sau đó cố gắng nghĩ về sau nên nói như thế nào cho bà biết thực ra trong khoảng thời gian này tôi đều sống một mình.

Có đôi khi người lớn rất thú vị, rõ ràng chúng ta ở bên ngoài sống rất tốt, họ vẫn sẽ luôn lo lắng. Họ không nhìn thấy chúng ta liền bất an, bất kể con cái là nam hay nữ cũng muốn nó tìm một người chăm sóc, giống như là chỉ cần hai người bên nhau họ liền có thể yên tâm.

Thật ra thì hai người mới càng khiến vấn đề nhiều hơn, không phải sao?

Trong gần một năm, tôi cự tuyệt cùng bất kỳ ai thân mật tiếp xúc. Tôi rõ ràng là đồng tính luyến ái nhưng mỗi khi nghĩ đến đàn ông lại chỉ cảm thấy chán ghét.

Cứ như vậy, tôi bị Phương Bạch Lâm biến từ một người đồng tính luyến ái thành một kẻ vô tính luyến, tôi thật đúng là nên cảm ơn hắn.

Sau đó tôi đến gặp bác sĩ tâm lý.

Ngay trước sinh nhật 27 tuổi của tôi một ngày.

Tôi cảm thấy không thể mang trạng thái như vậy bước sang một tuổi mới. Mặc dù những ngày này của tôi rất ổn định nhưng cuối cùng nó vẫn không phải điều tôi mong muốn.

Không có tình yêu, tôi cũng phải yêu lấy chính mình thật tốt.

Điều này tôi hiểu rõ, cho nên luôn nỗ lực khiến chính mình vui vẻ.

Bác sĩ tâm lý là một người đàn ông trẻ tuổi rất tuần tú.

Nếu như là trước kia, tôi có lẽ sẽ muốn cùng hắn phát sinh chút quan hệ, dù không làm bệnh nhân của hắn, cùng hắn làm một pháo cũng rất tốt.

Dù sao, có mà là không thích soái ca đâu?

Nhưng tôi bây giờ đối với một gương mặt đẹp như vậy cũng không có cảm giác gì, điều đó càng làm cho tôi hận Phương Bạch Lâm hơn.

Tôi cùng bác sĩ tâm lý trò chuyện suốt ba giờ, đến nỗi tới khi kết thúc tôi có chút sụp đổ.

Cái gọi là bác sĩ tâm lý đại khái đều là ảo thuật gia. Bạn mặc một thân áo giáp tới gặp hắn, sau đó bị đánh cho tơi bời mà ngục ngã trước mặt hắn.

Ba giờ kia đối với tôi mà nói rất sáng khoái, tất cả thống khổ tích lại thành ngọn núi sâu trong nội tâm tôi rốt cuộc dời đi.

Tôi thề, thời điểm biết được Phương Bạch Lâm lừa tôi kết hôn tôi cũng không khóc thành như vậy.

Bác sĩ tâm lý trẻ tuổi rất chuyên nghiệp, hắn không định cùng tôi phát sinh bất kỳ quan hệ nào ngoài bác sĩ và bệnh nhân.

Như vậy, tôi cũng có thể thực sự tín nhiệm hắn.

Tôi nghĩ rằng tôi có thể trở nên tốt hơn nếu tôi đến đó nhiều lần, nhưng tôi không ngờ rằng tôi sẽ gặp được một người không ngờ tới.

Ngày đó tôi từ phòng làm việc của bác sĩ đi ra, lấy điện thoại di động chuẩn bị gọi điện thoại nói cho mẹ tôi biết mấy ngày nghỉ tới tôi sẽ trở về thăm bà thì nghe thấy tiếng một người phụ nữ gọi tên tôi.

Thanh âm kia rất êm tai, giọng nói có chút không chắc chắn.

Tôi quay lại, phát hiện đó là một người phụ nữ lạ mặt.

Người phụ nữ đó rất xinh đẹp và nàng đang mang thai, nàng hỏi tôi: “Anh có phải là Đoạn Cẩm không?”

17. Chương 16

Tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến có một ngày cùng Phương Bạch Lâm liên lạc như thế nào. Nếu không phải vì công việc hiện tại của tôi triển vọng rất tốt, tôi thậm chí còn định rời khỏi thành phố.

Tôi thực sự đã cân nhắc về vấn đề này ngay từ đầu, nhưng lúc đó tôi lại nghĩ, tại sao tôi phải làm ảnh hưởng đến cuộc sống ban đầu của mình vì một tên cặn bã?

Đây quả thật là một lời nói rất hay nhưng thực ra tôi không thể hoàn toàn làm được.

Nhưng ít nhất thì tôi chỉ để hắn ảnh hưởng đến mình một phần và phần còn lại vẫn thuộc về bản thân tôi.

Những ngày cùng Phương Bạch Lâm cắt đứt quan hệ tuy tôi sống chẳng ra gì, thế nhưng không hề có ý định cùng hắn gặp lại.

Nhưng tôi càng không nghĩ tới, không gặp hắn nhưng lại gặp được vợ hắn.

Tôi thực sự bất ngờ, làm sao cũng không nghĩ ra vì sao vợ hắn nhận ra tôi.

Nàng nói: “Xin chào, tôi là Lương Kỳ, là vợ của Phương Bạch Lâm.”

Tôi giả vờ kinh ngạc: “Phương Bạch Lâm là ai?”

Nàng cười một tiếng, trong nụ cười tựa hồ mang theo chua xót cùng bất lực, nàng nói: “Tôi biết rằng anh có thể không muốn thừa nhận mình quen biết anh ta. Thực tế thì tôi cũng như vậy.”

Vậy nên tôi hướng về phía nàng gật đầu một cái, nói: “Không sai, tôi là Đoàn Cẩm.”

Lương Kỳ cũng là tới khám bác sĩ tâm lý, chúng tôi vốn dĩ không nên chạm mặt nhưng do trợ lý bác sĩ tâm lý xếp lịch xảy ra chút sai lầm mà gặp nhau.

Nàng đã mang thai được sáu tháng và đến tận tháng trước mới biết rằng Phương Bạch Lâm đã ở với tôi một khoảng thời gian.

Thật ra thì không chỉ là cùng với tôi, ngoại trừ tôi ra, Phương Bạch Lâm còn có người khác.

Cặn bã sở dĩ bị gọi là cặn bã chính là bởi vì hắn thật sự không xứng làm người.

Xã hội cạnh bả, nhân loại cạnh bả, như vậy cạnh bả thường thường sẽ đem tình yêu nguyên vẹn của người khác nghiền nát thành rác.

Lương Kỳ nói: “Tôi đang nghĩ biện pháp cùng hấn ly dị.”

Tôi nhìn bụng Lương Kỳ, không biết nói cái gì cho phải.

Ở trong mối quan hệ như vậy, Lương Kỳ mới là người bị hại nhiều nhất.

Trước khi kết hôn cái gì cũng không biết sau khi cưới phát hiện hết tất cả, tổn thương cũng đã không cách nào vãn hồi.

“Kỳ thật tôi nghĩ đến hấn liền cảm thấy ghê tởm.” Lương Kỳ nói, “Xin lỗi, tôi không phải nói chuyện hấn là đồng tính luyến ái là ghê tởm mà tôi cảm thấy những hành động của hấn đã vượt qua tiêu chuẩn đạo đức của mình.”

Đối với những lời của nàng, tôi tỏ ra tán thành.

Lương Kỳ còn nói: “Kỳ thật tôi vốn tính toán không cần đứa nhỏ này, ba nó không xứng làm cha.”

Nàng dừng lại một chút, rũ mắt xuống nhìn bụng mình nhô lên nói: “Thế nhưng, bác sĩ nói nó đã lớn, tuy rằng còn chưa ra đời nhưng cũng là một sinh linh. Tôi không thể làm như vậy, tôi không thể giết người.”

Tôi nghĩ, nếu như muốn giết người, người đáng giết nhất phải là Phương Bạch Lâm.

Thời điểm nghe Lương Kỳ nói chuyện, tôi thực vô sỉ ở trong lòng tự thấy may mắn, Phương Bạch Lâm đối với tôi chỉ là lãng phí 6 năm thanh xuân cùng tình cảm nhưng Lương Kỳ, có lẽ chính là cả đời nàng bởi vì cho dù ly hôn, đứa nhỏ này cũng sẽ thời khắc nhắc nhở nàng chuyện gì đã xảy ra.

Tôi hỏi Lương Kỳ: ” Cho nên, hai người hiện tại thế nào?”

Lương Kỳ tựa hồ muốn khóc lại tựa hồ không có, nàng nói: “Tôi căn bản không thấy hấn ta.”

Phương Bạch Lâm đến tận cùng là cái cái dạng người gì, tôi đột nhiên phát hiện thời gian 6 năm tôi vẫn chưa thể chân chính hiểu hết.

Ngày đó thời điểm tạm biệt, tôi cùng Lương Kỳ cho nhau phương thức liên lạc, trước khi đi mới nhớ tới một vấn đề quan trọng nhất, tôi hỏi: “Cô làm sao biết tôi?”

Lương Kỳ sững sốt một chút, do dự hồi lâu, đối với tôi nói: “Có một lần hắn uống rượu say mềm, sau khi về nhà vừa ôm tôi vừa kêu Đoạn Cầm vừa mắng, còn có một chút... lời không nghe nổi. Tôi lúc ấy tưởng đó là bạn gái cũ của hắn, cho đến có một ngày tôi vô tình thấy.....”

Nàng ngừng lại.

“Nhìn thấy cái gì?” Tôi đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

Quả nhiên, nói như vậy, loại thời điểm này dự cảm của tôi thường không sai.

Lương Kỳ nói: “Đoạn Cầm, hôm nay chúng ta coi như là quen biết, anh yên tâm đi, có chuyện gì, tôi nhất định sẽ giúp đỡ anh.”

Thời điểm tôi vừa nhú mày không hiểu nhìn nàng, tôi nghe thấy nàng nói: “Trong máy tính của hắn, có video hai người ân ái.”

18. Chương 17

Người này có thể bỉ ổi đến mức độ nào chứ?

Vấn đề này trước giờ tôi chưa từng nghĩ tới, ngay cả thời điểm tôi biết Phương Bạch Lâm vẫn luôn phản bội mình cũng chưa từng nghĩ tới.

Thật ra thì trong khoảng thời gian này tôi đã tự nói với bản thân nhiều lần rằng tất cả đều là hiểu lầm.

Chỉ là do tôi hiểu lầm Phương Bạch Lâm, chỉ là vì hắn chưa từng cảm thấy quan hệ giữa chúng tôi là tình yêu, cho nên hắn cũng không cần thủ tiết vì tôi.

Quan hệ giữa chúng tôi không phải là một với một, chẳng qua là do tôi đơn phương xác nhận tình cảm.

Tôi tự thôi miên mình rất tốt, khi nghe được Lương Kỳ nói Phương Bạch Lâm có rất nhiều tình nhân cùng một lúc, lòng tôi một chút cũng không gợn sóng.

Không cần phải vì hắn mà rung động nữa, tim tôi đập chỉ vì chính mình.

Nhưng khi tôi biết trong tay hắn có video ân ái của chúng tôi, tôi thật sự hoảng sợ.

Hắn quay khi nào?

Quay ở nơi nào?

Tôi đối với chuyện này không hay biết gì cả.

“Anh không biết chuyện này?” Lương Kỳ nhìn tôi cau mày.

Tôi có thể nói cái gì? Trừ lúng túng cười cười, tôi cái gì đều không nói được.

Thế nhưng khiến tôi tò mò là Phương Bạch Lâm đã dùng tâm tư gì quay lại đoạn video kia, cũng dùng tâm tư nào lưu lại trong máy tính, không cẩn thận bị lộ ra.

Hoặc là nói, mỗi một người đã cùng hắn ân ái đều bị hắn quay một đoạn video, giống như là khi còn nhỏ yêu thích sưu tập tem giống nhau, chỉ do đam mê của cá nhân.

Thế nhưng, cái này đam mê thật đủ ghê tởm.

Tôi vốn đã định hoàn toàn rút lui khỏi thế giới của Phương Bạch Lâm, thế nhưng nghĩ đến việc có một đoạn video ghi lại việc kia ở trong tay đối phương liền cảm thấy bất an.

Đoạn video kia bao hàm tất cả sự trơ trẽn cùng ngu xuẩn của tôi, khiến cho tôi cảm thấy ngay cả ánh mặt trời chói mắt cũng đang cười nhạo mình.

“Không biết.” Tôi nói, “Cuộc sống của hắn thật đủ tình thú.”

Tôi chỉ có thể nói như vậy, bằng không thì như thế nào? Xin Lương Kỳ giúp tôi đem đoạn video kia thủ tiêu sao hay?

Lương kỳ nhìn chằm chằm tôi một hồi sau đó nói: “Loại người như hắn, tại sao còn có thể sống tốt như vậy?”

Tôi cũng muốn biết tại sao, nhưng không ai cho tôi câu trả lời.

Nàng hỏi tôi: “Anh chưa từng nghĩ tới việc trả thù hắn sao?”

Tôi lắc đầu một cái, xác thực chưa từng nghĩ.

“Không cần.” Tôi nói. “Sự trả thù tốt nhất cho một người là loại bỏ hẳn hoàn toàn khỏi cuộc sống của mình, nếu như luôn cùng một người dây dưa không dứt thì sẽ vĩnh viễn không có cuộc sống của chính mình.”

Tôi hiểu rất rõ rằng dây dưa với quá khứ là vô nghĩa, sống một cuộc sống của chính mình mới chính là điều tôi nên làm.

Nhưng hiển nhiên Lương Kỳ không nghĩ như vậy.

Nàng nói: “Cũng là bởi vì các người đều nghĩ như vậy nên hẳn mới có thể tiếp tục tiêu sái.”

“Có lẽ vậy, thế nhưng điều đó không liên quan đến tôi.”

“Anh có chắc là không liên quan gì đến anh không?” Tôi nghe thấy âm thanh Lương Kỳ nghiêng rằng. Nàng nói, “Video sex của anh vẫn nằm trong tay hẳn. Ai biết tên điên này sẽ làm gì.”

Nàng nói đúng, lần này, tôi không nói gì nữa.

“Đoạn Cẩm, anh không định thay đổi tình trạng hiện nay sao?”

Tôi thực ra đối với cuộc sống trước mắt của mình mặc dù không thể nói hài lòng, nhưng cũng không cảm thấy có gì không tốt.

Lương Kỳ lại nói: “Tôi cảm thấy anh nên làm gì đó, hoặc là chúng ta cùng nhau làm gì đó.”

Ngày đó gặp Lương Kỳ cũng coi như một bước ngoặt đời tôi, nếu ngày đó tôi quả quyết hơn một chút cự tuyệt nàng thì sau đó cũng không đến nỗi lại bị vướng vào thế giới của Phương Bạch Lâm.

Cho nên mới nói, tất cả cảnh ngộ gặp phải đều chỉ có thể tự trách bản thân, bởi mỗi một quyết định bạn làm ra đều sẽ thay đổi cuộc sống của bạn.

Tôi đã hiểu điều này rất rõ ràng nhưng tôi không cách nào ngăn mình khỏi bị mắc kẹt vào đó một lần nữa.

Tôi hỏi Lương Kỳ: “Cô định làm gì?”

19. Chương 18

Đã từng chứng kiến việc mẹ tôi bị ba tôi ức hiếp rất thảm khiến cho tôi đối với phái nữ có hiểu lầm rất sâu, cảm thấy bọn họ là loại sinh vật một khi đã nhận thức một người sẽ luôn nhân nhượng vì hạnh phúc cùng với việc sau này tôi cơ hồ không làm sao cùng phái nữ thân cận khiến cái hiểu lầm này càng ngày càng sâu.

Cho đến khi gặp Lương Kỳ tôi mới biết, đàn bà một khi trở nên tàn nhẫn thì đàn ông căn bản không so nổi.

Nhất là khi tôi chỉ muốn phủi sạch bụi trên quần mình.

Lương Kỳ khi nói kế hoạch của nàng làm tôi rất muốn hút thuốc nhưng nàng đang mang thai nên tôi không hút.

Tôi nói, “Không, tôi không muốn tham gia vào việc của cô.”

Khi đó tôi cùng Phương Bạch Lâm đã không còn quan hệ, nếu như hắn không dùng video sex của tôi làm loạn, chúng tôi có thể duy trì hòa bình suốt đời.

“Này không chỉ là chuyện của chúng tôi, anh cũng có một phần.” Lương Kỳ nói, “Tôi căn bản là không muốn tiền của hắn, luận tài sản, gia cảnh tôi so với hắn tốt hơn rất nhiều chỉ là không ưa nổi bộ dạng này của hắn, hoa hoa công tử chẳng lẽ không nên gặp báo ứng sao?”

Nàng nói lời này thời điểm trên mặt còn treo một nụ cười, khiến tôi rất bội phục.

Kỳ thật Lương Kỳ nói rất đúng, người giống như Phương Bạch Lâm sống chính là tai họa nhưng tôi nào có sức lực cùng bọn họ chơi “cung đấu” với nhau, tôi thật vất vả mới có vài ngày sống yên bình, cứ để cho tôi sống tiếp như vậy đi.

“Chúng ta không giống nhau. ” Tôi nói, “Cô nói Phương Bạch Lâm đối với tôi có cảm tình, muốn tôi lại đi tìm hắn, đây tuyệt đối không thể nào, hắn không thể nào đối với tôi có cảm tình, tôi cũng không khả năng đi tìm hắn. Cô muốn làm gì hắn đó là việc của cô, đối với tôi chuyện này là một bài học, bị hắn lừa là bài học của tôi, cũng không phải trăm hại không có lợi, ngã một lần khôn hơn một chút xong đó lại quay về tôi mới là ngu.”

Tôi đi tới ven đường, vẫy một chiếc taxi dừng lại trước mặt tôi.

Trước khi tạm biệt Lương Kỳ, tôi nói: “Đừng liên lạc với tôi, coi như hôm nay cô gặp sai người đi.”

Tôi ngồi ở ghế sau xe taxi, xe đi được một đoạn dài tôi mới nhận ra mình đưa nhầm địa chỉ, tôi chỉ thuận miệng nói với tài xế tôi đã mua căn nhà kia, đã từng ở nơi đó, tôi đối với Phương Bạch Lâm có điều chờ mong.

Một thời gian rất dài sau khi cùng Lương Kỳ gặp mặt cũng không có chuyện gì xảy ra khiến cho tôi từ từ đem sự kiện kia quên mất.

Nhưng thượng đế sẽ không bỏ qua cho tôi dễ dàng, mặc dù tôi không biết mình đã phạm phải lỗi gì.

Thời điểm mới gặp lại Phương Bạch Lâm tôi thậm chí không nhận ra, dấu sao đã lâu không gặp, lúc ấy tôi lại có chút say, còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi.

Ngày đó một người đồng nghiệp của tôi sinh nhật, kêu mọi người uống rượu cùng nhau.

Vốn dĩ loại sự tình này tôi hầu như không tham dự nhưng ngày hôm đó không giống, hôm đó cũng là sinh nhật Phương Bạch Lâm.

Rõ ràng đối với người kia chán ghét như vậy nhưng vẫn ma xui quỷ khiến vì nguyên nhân đấy mà đồng ý lời mời.

Cho nên tôi mới nói đây là số mệnh, là nghiệt duyên, dù cắt cũng cắt không được,.

Chúng tôi đến quán bar, tôi uống không ít.

Thật lâu đã không đến chỗ này, bắt đầu uống liền so với người khác nhiều hơn một ít.

Tôi giống như khát không chờ kịp muốn giải khát, liền một ly tiếp một ly, uống đến là thống khoái.

Tôi không biết mình khó chịu cái gì, chỉ muốn bộc phát, có thể bộc phát ra cái gì chính tôi cũng không biết.

Quán bar thời điểm nửa đêm sẽ có biểu diễn. Một số người mặc quần áo bó sát nhảy trên sân khấu và vuốt ve nhau. Đây không phải là gay đi, trai gái đều có, vũ công cũng có.

Các cộng sự của tôi xem đến hứng thú bưng bưng, hận không thể chui vào váy của vũ công nữ.

Nhưng tôi chỉ là dựa vào nơi đó thờ ơ lạnh nhạt, bọn họ không khơi dậy nổi một chút hứng thú nào của tôi.

Tôi muốn đi toilet, rút điều thuốc, hít thở không khí, quay người lại liền thấy Phương Bạch Lâm, hắn đang cùng người khác hôn môi, một người phụ nữ rất gợi cảm, khoảng cách giữa chúng tôi thật sự gần, hắn cũng thấy tôi.

20. Chương 19

Tôi vẫn luôn cảm thấy bàn tay thượng đế không nơi nào là không tồn tại, loài người vì thế còn không bằng quân cờ.

Trong thế giới xa hoa trụy lạc này, tôi đã nhìn thấy gương mặt đó, cặp mắt đó với tinh thần hoảng hốt.

Có thể nguyên nhân là do uống rượu, tôi cảm thấy đầu óc phát trướng.

Tôi nhớ tới lời Lương Kỳ nói, loại người như hắn tại sao có thể sống thoải mái như vậy?

Vào lúc đó tôi đã nghĩ đại khái là hắn đã hối lộ thượng đế, cũng không biết là dùng phương pháp gì.

Tôi không nhìn hắn nữa, dự định vào toilet hút thuốc.

Thật giống như toilet quán bar luôn sẽ phát sinh một ít chuyện vô cùng có tính hí kịch. Chẳng hạn, tôi đang hút thuốc thì Phương Bạch Lâm tiến vào.

Lần này tôi có thể xác định người kia là Phương Bạch Lâm, trên mặt hắn và trên cổ áo sơ mi còn dấu son môi của người đàn bà.

Người bừa bãi thành tính như vậy, ở trong lòng tôi đã định cho loại người này một cái kết hoàn mỹ, dĩ nhiên không phải là sống thọ và chết tại nhà mà chính là bị căn bệnh dơ bẩn nhất tra tấn đến chết.

Phải khiến hắn ở trước khi chết chịu một chút tra tấn, nếu không hắn làm sao biết tự xét lại một chút quá khứ giống như rác rưởi của hắn chứ?

Phương Bạch Lâm vừa vào liền đòi tôi điếu thuốc, tôi lúc đó liền hỏi hận vì sao trước đó mình không giở trò trong thuốc lá.

Tôi không cho hắn mà dúi tắt thuốc lá, chuẩn bị ra ngoài.

Tôi không có cách nào cùng hắn ở trong cùng một không gian một phút nào, sẽ ói mất.

Trước kia có người nói mặt trái của yêu chính là hận, còn có người nói mặt trái của tình yêu thì là lãng quên.

Tất cả đều là chó má, rõ ràng hắn để lại cho tôi chỉ có ghê tởm.

Thật ra thì tôi cảm thấy cho tới nay mình cũng làm rất tốt. Dù là đàn ông, vỗ một hai cái phải sạch bụi bặm sau đó dù có oán niệm cũng đều có thể miễn cưỡng gạt bỏ, chớ dây dưa không rõ, chừa chút mặt mũi cho nhau.

Nhưng hôm nay gặp lại người này, thấy được hiển nhiên hẳn không định bỏ qua cho tôi.

Tôi còn chưa đi tới cửa, Phương Bạch Lâm từ phía sau ôm lấy tôi.

Một khắc kia tôi thật sự cố nén ghê tởm đẩy hẳn ra, lời mắng chửi còn chưa nói ra đã nghe Phương Bạch Lâm nói: “Đêm nay có hẹn sao?”

Hắn quả nhiên vẫn như cũ, hoặc nên nói là so với thời điểm lúc trước diễn trò trước mặt tôi càng thêm vô sỉ.

Tôi giễu cợt cười cười, không muốn để ý hắn.

Sở dĩ cười, là bởi vì tôi hoàn toàn không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với hắn, thưởng cho hắn một cái giễu cợt đã là ban ơn.

Kết quả là Phương Bạch Lâm còn nói: “Sẽ để em thưởng tôi.”

Lúc ấy tôi thực sự hoài nghi Phương Bạch Lâm muốn chết, hẳn nhất định là nhiễm bệnh gì đó hoặc chính là tinh thần hắn bất thường.

Thời điểm hắn nói ra câu kia tôi mới quan sát hắn một chút, nhìn thế nào cũng không giống như một người sắp làm cha.

Hắn móc thuốc lá ra, châm lửa.

Rõ ràng có thuốc lại đến đòi tôi, kịch bản này cũng đủ nhàm chán.

Tư thế hắn châm thuốc cũng không thay đổi, xác thực, chúng tôi không phải mười năm tám năm không gặp mặt, tất cả chưa biến hóa mới là bình thường.

Tôi lúc ấy hẳn là nên bỏ đi, lại đứng ở nơi đó bất động như là đang chờ Phương Bạch Lâm tiếp tục nói gì đó.

Sau đó tôi lại nhớ đến buổi tối kia suy nghĩ cẩn thận, tôi vẫn luôn chờ Phương Bạch Lâm nói hẳn muốn chết với mình.

Tôi thật tâm thật ý chờ mong hắn đi tìm chết.

Thế nhưng thật đáng tiếc, lúc ấy Phương Bạch Lâm không chết, hiện tại cũng không.

Nhưng có thể tiết lộ trước cho mọi người, hiện nay Phương Bạch Lâm đến chổ cũng không bằng. Đây phải cảm ơn Lương Kỳ, chính là nàng vì dân trừ hại.

Buổi tối kia ở quán bar tôi bị Phương Bạch Lâm dây dưa.

Trong WC có người làm tình, thanh âm ái muội, hắn nhìn tôi ánh mắt cũng dần dần trở nên trần trụi.

Tôi thế nhưng không có cái tâm tư cùng hắn làm loại chuyện này, xoay người liền bỏ đi.

Sau khi từ WC đi ra, tôi ngay cả chào hỏi đồng nghiệp cũng không làm mà cứ thế rời đi, kết quả chính là tôi ở tiểu khu nhà mình bị Phương Bạch Lâm ôm lấy.

Tôi là một người không có tâm đề phòng người khác, hoàn toàn sẽ không nghĩ tới phía sau có thể hay không có người lén lút đi theo mình, cho nên khi tôi bị kéo vào bụi cây ven đường còn tưởng rằng cướp đại ca làm.

Nhưng rất nhanh tôi liền biết không phải, bởi vì một bàn tay coi như quen thuộc lại từ phía sau đưa tới mông đến hạ bộ tôi.

Tôi nghe thấy Phương Bạch Lâm nói: “Đoạn Cẩm, tôi mẹ nó rất muốn em.”

21. Chương 20

Tôi không biết khi người khác cùng tình nhân cũ gặp lại có cảm giác gì, riêng tôi chỉ cảm thấy sợ hãi cùng chán ghét.

Từ nhỏ tôi đã biết mình là loại người không có tiền đồ, gặp phải chuyện gì cũng chỉ muốn trốn xa một chút, gặp người đáng ghét cũng chỉ muốn cách ra thật xa.

Tôi không có cái loại ý chí chiến đấu giống như Lương Kỳ vì tôi không muốn hủy hoại cuộc sống của chính mình chỉ vì người khác.

Thế nhưng Phương Bạch Lâm lại như vậy dây dưa không ngừng, ép tôi không còn đường để đi.

Khi hắn nói ra câu kia cơ hồ làm tôi muốn nôn, tôi thật hối hận vì sao trên người mình không mang theo dao.

Rượu là thứ tốt, có thể làm người khác mất năng lực chiến đấu.

Đây là đối với Phương Bạch Lâm mà nói.

Còn đối với tôi mà nói, ngày đó của tôi liền bị hủy bởi rượu.

Trước khi gặp Phương Bạch Lâm, tôi đã uống quá nhiều. Lúc này, tôi bắt đầu run rẩy.

Phương Bạch Lâm ôm chầm lấy tôi, hơi thở nóng bỏng phả vào cổ tôi và khi lưỡi hắn lướt qua, tôi thấy mình như đang bị rắn độc cắn vỡ động mạch.

Thế nên tôi hối hận vì đã không mang theo dao trên người là một chuyện còn chuyện nữa là tôi tại sao lại uống nhiều rượu như vậy?

Cho nên, câu châm ngôn kia nói rất đúng, bọng nước dưới chân đều là do chính mình đi mà thành, tôi có kết quả như thế này, đều là tự mình chuốc lấy.

Tôi đã để lại cho kẻ thù một cơ hội thế nên trong số mệnh tôi chắc chắn phải có kiếp nạn này.

Tôi say khướt cùng Phương Bạch Lâm đánh nhau nhưng rất nhanh tôi liền thua cuộc.

Có thêm men rượu trong người, tôi đứng cũng không vững, chỉ cảm thấy choáng váng đầu, chỉ có thể dùng lời nói ác độc công kích hắn.

Nhưng những lời này không tạo được bất kỳ ảnh hưởng nào với hắn.

Tôi cùng hắn xô xô đẩy đẩy suốt dọc đường, sau đó bị hắn lôi lên xe. Lúc đó tôi không có sức suy nghĩ vì sao xe hắn lại ngừng ở nơi này, rõ ràng chính là người này một đường bám theo tôi từ quán bar về nhà.

Sau đó tôi nhớ lại chuyện xảy ra buổi tối đó mới hiểu được, hắn hẳn là đã sớm biết tôi lúc ấy đang ở chỗ nào.

Hắn một đường đi theo tôi không ở nửa đường ra tay hoàn toàn là bởi vì tôi còn chưa hoàn toàn nhảy vào trong cái bẫy hắn đặt ra.

Tôi bị đẩy lên xe hắn, lúc ấy tôi có chút hoảng hốt.

Say rượu chia làm mấy loại, có người chỉ là không khống chế được thân thể nhưng đầu óc lại rõ ràng, có người uống quá mức thành một bãi bùn lầy. Tôi lúc ấy cả người xụi lơ, ý thức bắt đầu dần dần mơ hồ.

Tôi khi say rượu chỉ thấy buồn ngủ.

Trước kia còn cảm thấy như vậy rất tốt, ít nhất sẽ không gây chuyện. Nhưng sau khi ăn khổ mới biết, tình huống này có bao nhiêu nguy hiểm.

Ngay khi ngã vào trong xe tôi đã bắt đầu không ý thức được động vật nguy hiểm đang đến gần, tôi chỉ muốn nghỉ ngơi, chỉ muốn dựa vào đầu đó ngủ một giấc.

Kế tiếp đã xảy ra chuyện gì, để cho tôi sơ lược lại đi.

Chúng tôi ở trên xe làm tình.

Quá trình như thế nào chính tôi cũng không nhớ rõ. Bởi vì tôi say rượu nên chắc hẳn Phương Bạch Lâm làm cũng không được tận hưởng nhưng khi tôi tỉnh lại thì thấy quần mình đã bị kéo xuống mắt cá chân, quần áo bị xé rách, trước ngực và bắp đùi đều là tinh dịch đã khô lại.

Mà đầu sỏ ngồi ngay bên cạnh tôi.

Đó là buổi tối kinh khủng nhất trong đời tôi.

Tôi ngửi mùi vị trong xe, quả thực không nhận được liền mở cửa xe nôn ra.

Trước giờ tôi chưa từng chật vật như vậy, cũng may ở đây không có người khác.

Có đôi khi tôi sẽ nghĩ, Đoạn Cẩm tôi đây kiếp trước có khả năng là đao phủ, đôi tay này giết rất nhiều người không nên giết, khiến oán khí những người đó kiếp này quán lên người tôi, làm cho tôi thế nào cũng không thể sống tốt.

Tôi nôn xong thì chỉnh lại quần áo.

Cầm thụ lúc đó thế nào, tôi cũng không nhớ rõ.

Lại nói, tôi đối với Phương Bạch Lâm không có một tia thù hận nào bởi vì người tôi oán hận chính là mình. Còn nữa, trong mắt tôi cái người tên Phương Bạch Lâm này đã là người chết.

22. Chương 21

Nhân sinh vẫn luôn là một đề tài thú vị. thế như đường như không ai có thể chân chính hiểu được nó.

Tôi vốn không phải là kiểu người sẽ lên kế hoạch cho cuộc sống nhưng Phương Bạch Lâm đã buộc tôi phải suy nghĩ về việc nên làm gì trong tương lai.

Khi ở bên hắn ta, tôi đã nghĩ rằng cuộc sống chủ yếu chỉ cần có hai người, một gian phòng, một cái bàn ăn và một bản nhạc nhẹ.

Khi hắn dứt khỏi thế giới của tôi, tôi cho rằng cuộc sống là đơn côi bóng chiếc, lười biếng lại tự tung tự tại, một bộ chén đĩa và một khúc nhạc thượng đế phù hợp .

Nhưng khi tôi gặp lại hắn, tôi không có cách nào suy nghĩ xem cuộc sống đến tốt cùng là bộ dạng gì, nó giống như đã bị một vùng bùn đen bao phủ.

Tôi muốn xuống xe, Phương Bạch Lâm nắm lấy cổ tay của tôi nói: “Cho em.”

Hắn đem áo khoác của mình ném trên người tôi.

Quần áo tôi bị hắn xé rách, cổ áo cùng bả vai đều mở ra.

Nhưng không có vấn đề gì, tôi xem trọng tôn nghiêm hơn thân thể.

Tôi đem áo khoác của hắn ném trả lại, xuống xe, bỏ đi mà không thèm quay đầu lại.

Phải chuyển nhà lần nữa, tôi không thể để hắn quấy rầy mình.

Phương Bạch Lâm không có đi theo tôi, nhưng sau khi tôi về nhà đứng ở sau rèm cửa sổ nhìn ra ngoài thì thấy xe của hắn ngừng lại đó thật lâu.

Cùng ngày hôm đó, tôi nhận được điện thoại của Lương Kỳ, nàng hỏi tôi Phương Bạch Lâm có phải đã đến tìm tôi hay không.

Tôi rất muốn biết Phương Bạch Lâm vì sao tìm được tôi, cũng rất muốn biết Lương Kỳ đến tốt cùng đóng vai trò gì, nhưng tôi không hỏi. Khi đó tôi chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi bọn họ, chỉ muốn bọn họ bỏ qua cho mình, để tôi sống cuộc sống của mình.

Nhưng một câu của Lương Kỳ đã đánh thức tôi, nàng nói: “Đoạn Cẩm, anh là đàn ông.”

Ngày đó sau khi cùng Lương Kỳ nói chuyện, tôi ở trên mặt đất phòng ngủ ngồi cả ngày, không đi làm, thậm chí không gọi điện xin nghỉ.

Cả đầu tôi đều là lời Lương Kỳ nói.

Tôi là đàn ông, vì sao thời điểm gặp phải phiền toái lại muốn lựa chọn trốn tránh?

Tôi chỉ là muốn một cuộc sống an ổn không ai quấy rầy nhưng loại cuộc sống này không phải trốn tránh là có được.

Tôi đã chuyển nhà một lần, hiện tại còn muốn tiếp tục chuyển đi, tương lai chờ tôi khả năng sẽ còn có lần thứ ba, lần thứ tư...

Phương Bạch Lâm là một kẻ vô lại, lấy việc quấy rầy cuộc sống người khác làm thú vui.

Tôi không thể để cho hắn tiếp tục đắc ý như vậy, dù sao tôi cũng không có gì để mất, tại sao không đi phản kích lại hắn?

Đến đây, tôi lại lần nữa bước chân vào thế giới của Phương Bạch Lâm. Tôi giống như trúng tà muốn hắn chết đi nhưng trước khi hắn chết, tôi còn phải đùa bỡn hắn, hành hạ hắn một trận giống như con mèo bắt được chuột vậy.

Sau khi nghĩ thông suốt điều đó, tôi án binh bất động, thậm chí không có nói cho Lương Kỳ quyết định của tôi, dẫu sao khi đó tôi căn bản không biết Lương Kỳ là địch hay bạn.

Ngày hôm sau, tôi vẫn theo thường lệ đi làm, buổi tối trở về nhà quả nhiên thấy xe của Phương Bạch Lâm.

Hắn vừa thấy tôi đã đi xuống xe mà tôi làm bộ không nhận ra hắn, đi ngang qua người hắn.

Hắn đến gần tôi, nói: “Cho mượn bật lửa.”

Trong nháy mắt đó, gió đêm thổi tới, tôi đột nhiên nhớ tới nhiều năm trước cảnh tượng khi chúng tôi lần đầu tiên gặp mặt.

Khi đó Phương Bạch Lâm còn chưa có khốn khip như vậy, hoặc là nói còn chưa biểu hiện ra mặt khốn khip như thế, chúng tôi ở Hậu Hải, ngồi xổm ở nơi đó, tôi nói cho hắn biết bài hát kia tên là Thượng đế phù hộ, cả hai chúng tôi cùng cười cười và chạm ly với nhau.

Đoạn hồi ức kia giống như đã trải qua cả một thế kỷ, chúng tôi lúc ấy đến bây giờ cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Tôi nhìn hấn một cái, đem bật lửa ném cho hấn sau đó tiếp tục đi vào nhà.

Hấn đi theo tôi, châm thuốc, hút một hơi.

“Đoạn Cầm!”

Thanh âm Phương Bạch Lâm gọi tôi cùng trước kia không có gì biến hóa nhưng trước kia mỗi lần hấn gọi tên tôi đều làm tôi rung động còn hiện tại lại chỉ làm tôi cảm thấy tên của mình bị vũ nhục.

Hấn nói: “Tôi rất nhớ em.”

Tôi nỗ lực điều chỉnh cảm xúc của mình, sau đó quay đầu nói với hấn: “Anh không phải có video sex của tôi sao? Nếu nhớ tôi thì cứ việc xem lại từng khung hình, đại khái có thể xem đủ đi.”

23. Chương 22

Bởi vì Phương Bạch Lâm, tôi đã phải suy nghĩ cẩn thận rất nhiều việc.

Thời niên thiếu nhìn thấy rất nhiều bi kịch trong chuyện xưa nhưng vẫn như cũ là một kẻ 250 (đồ ngốc) chờ mong ở nơi phần hoa có thể có một đóa hoa đặc biệt duy nhất để tôi ngắt lấy.

Sau đó lại biết, hoa tuy có nhưng lại không thuộc về tôi, cũng không phải là tôi.

Tôi là cái gì?

Chính là loại cỏ dại ven đường chỗ nào cũng có, lòng đầy hy vọng chờ đợi có người tới, chờ được chính là tùy ý chà đạp cùng nghiền ép.

Nhưng nó không thấy đau, hoặc là có đau cũng không cảm giác được.

Dẫu sao thì cỏ dại cũng có sinh mệnh ương ngạnh như thế, đến khi mùa xuân tới, gió xuân thổi qua, lại tiếp tục bùng bùng sức sống, liều lĩnh đến không biết sống chết.

Cho nên tôi nghĩ, tôi dù sao cũng là cỏ dại, không bằng đi làm lựu đạn thịt người, giết chết quân địch rồi thì ngoan ngoãn chờ chính mình sống lại.

Thời điểm Phương Bạch Lâm nói hấn muốn tôi, trong đầu tôi bỗng bật ra một ý tưởng rất đáng sợ. Hấn

không phải muốn tôi sao? Vậy thì tôi sẽ để cho hấn ‘muốn’ đủ.

“Đoạn Cầm, em đừng như vậy.” Hấn tới kéo tay tôi, biểu tình kia tôi rất ít thấy, bởi vì trước kia đều là tôi nói: Phương Bạch Lâm, anh đừng như vậy.

Tôi rút tay về, phun mây nhả khói một hồi: “Phương Bạch Lâm, anh biết bây giờ anh giống cái gì không? Một đồng cứt chó.”

Tôi khi nói chuyện cố ý híp mắt nhìn hấn, ngón tay còn điểm một cái lên ngực hấn.

Tôi điểm rất nhẹ, nói là điểm không bằng nói là khiêu khích.

Lúc ấy đầu óc tôi đã không tỉnh táo, chỉ nghĩ làm thế nào để Phương Bạch Lâm khó chịu, vừa vặn lúc đấy có người đi ngang qua chúng tôi, tôi ngậm thuốc lá, thừa dịp Phương Bạch Lâm không phòng bị, cởi thắt lưng hấn, một phen đem khóa quần hấn kéo ra.

Quần lót của hấn màu đen.

Trước kia trong ở thời gian chúng tôi trong quan hệ không rõ ràng, hấn luôn thích mặc quần lót màu đen, quần góc bẹt, quần tam giác, một đồng lớn.

Hấn còn thích mua cho tôi các loại quần lót tình thú kỳ quái nhưng tôi rất ít khi mặc, trừ phi là vào ngày gì quan trọng.

Thí dụ như ngày sinh nhật tôi, nhưng thật đáng tiếc, ngày đó hấn không có tới.

Phương Bạch Lâm không nghĩ tới tôi ban ngày ban mặt sẽ làm càn như vậy, hốt hoảng giữ lại quần, thuận miệng mắng tôi mấy câu.

Tôi hướng hấn gầy gầy tàn thuốc, nói: “Tôi con mẹ nó còn cho rằng anh là loại người không biết xấu hổ cởi quần là có thể làm cơ mà, đừng nói với tôi rằng anh chưa từng cùng ai chơi dã chiến.”

Tôi nói chuyện khó nghe nhưng cũng chỉ khó nghe đối với hấn.

Người này khiến tôi sinh ra một loại dự vọng tự hủy diệt mình, tôi muốn biến mình thành một oán linh gương nanh múa vuốt trước mặt hấn, kéo hấn cùng xuống địa ngục.

Bây giờ nghĩ lại, tôi lúc đó thật ngu xuẩn, rõ ràng có nhiều biện pháp tốt hơn để hủy diệt hấn, tại sao tôi phải hết lần này đến lần khác đem mình kéo xuống vùng nước?

Không nghĩ ra, nhiều năm như vậy tôi vẫn là không nghĩ ra.

Ngày đó Phương Bạch Lâm bám theo tôi về nhà, tôi thể nhưng lại không phản đối, bởi vì tôi đã làm đủ chuẩn bị chờ hắn xuất hiện.

Còn chưa vào cửa hắn đã từ phía sau dán lấy tôi, không biết xấu hổ dùng hạ bộ căng phòng chữa vào tôi, khiến tôi phải ghê tởm một trận.

Tôi vào cửa, vừa mới đổi xong giày hắn đã sốt ruột mà cởi quần tôi, giống như kẻ cầm dục tám trăm năm rồi cuộc được khai trai.

Nhưng tôi dẫn hắn tới không phải vì muốn cùng hắn làm tình, tôi không có hứng thú như vậy.

Vì dẫn hắn mắc bẫy, tôi không thể không giả vờ bị hắn gọi lên dục vọng.

Tôi cầm cà vạt của hắn đem người kéo vào phòng ngủ, ở đó để sẵn máy quay khiến hắn sửng sốt một chút.

Tôi nói: “Chơi trò kích thích, có dám không?”

Hắn có chút lo ngại, tôi nhìn ra được.

Thừa dịp hắn thất thần, tôi cầm ra đạo cụ trước kia hắn chuẩn bị cho tôi, trói tay hắn lại đem buộc ở đầu giường.

Quá trình này tôi đã tập dượt ở trong đầu cả một ngày, lúc này làm liền một mạch đến nước chảy mây trôi.

Phương Bạch Lâm bị tôi trói ở trên giường, hai tay không thể cử động, khi nhìn tôi còn tưởng rằng tôi muốn cùng hắn chơi trò vật kích tình nào đó.

Tôi nói: “Anh cứ ở đây đợi đi, tôi sẽ phục vụ tốt cho anh.”

Đợi đi, vợ anh cũng sẽ không đến tìm anh đâu.

Tôi đã gọi cho Lương Kỳ và nói với nàng rằng Phương Bạch Lâm đã đến gặp tôi. Lương Kỳ tò mò tôi sẽ làm gì, nhưng tôi không nói.

Tôi có thể làm gì đâu? Chẳng qua chỉ là chụp lại bộ mặt đáng xấu hổ của Phương Bạch Lâm mà thôi.

Trong phòng ngủ truyền ra thanh âm của GV, tôi đoán chừng Phương Bạch Lâm bây giờ xem cũng đủ đã ghiền.

Hai mươi mấy tuổi, trẻ tuổi khí thịnh đầu óc lại ngu ngốc, có thể nghĩ tới phương thức trả thù cũng chỉ có như vậy.

Thế nhưng nhớ lại, mặc dù rất ngu nhưng cũng thật thú vị.

Chẳng qua là hành động lỗ mãng trả thù này thật ra thì căn bản là không gây thương tổn được cho địch nhân, ngược lại, cuối cùng lại là làm hại là mình.

24. Chương 23

Tôi từ bé đã biết trên đời không tồn tại chuyện “Ở ác gặp dữ, ở hiền gặp lành”. Mọi người đều là ở trong vòng bần cuộc đời bị tôi luyện thành kẻ xấu, mà kẻ xấu cũng có kẻ sống được rất tốt, có kẻ sống chẳng ra sao.

Nào có người tốt người xấu, chẳng qua là vấn đề ai ác hơn ai.

Tôi vốn không muốn làm người ác nhất nhưng Phương Bạch Lâm đã ép tôi phải làm.

Ngày đó Lương Kỳ không có tới đón Phương Bạch Lâm, hơn hai giờ sau tôi mới đi vào thả hắc ra.

Hắc đề tôi xuống đánh, tôi cũng không đánh trả, chỉ chuyên môn sờ đến địa phương nhạy cảm của hắc sau đó, tình dục chiến thắng tức giận, bên tai chúng tôi còn vang tiếng rên rỉ bên trong GV, sau đó ở trên đất lằm như đánh trận.

Một khắc kia tôi cũng biết mình xong rồi, tôi thậm chí bắt đầu không rõ mình rốt cuộc là hận hắc nhiều hơn hay là hận chính mình nhiều hơn.

Con người đối với loại cảm xúc “hận” này kỳ thực rất rắc rối. Rõ ràng hiểu rằng cái loại cảm xúc sẽ đem mình bao vây trong một cái lồng nhưng chính là không muốn xóa bỏ nó.

Tôi đem chính mình cùng Phương Bạch Lâm nhốt vào một cái lồng sắt để chúng tôi cùng chém giết lẫn nhau, hắc đại khái còn tưởng tôi đang cùng hắc tán tỉnh, nhưng thực tế là tôi đang muốn giết hắc.

Những ngày sau, Phương Bạch Lâm cái tên ngu ngốc đó còn tưởng rằng tôi hồi tâm chuyển ý, thường xuyên chạy đến nơi này của tôi, chúng tôi cũng không có gì để nói, liền làm tình.

Mỗi một lần cùng hắn làm xong tôi đều phải nôn một trận, dĩ nhiên, hắn cũng không tốt hơn, trên người hắn bị tôi làm cho đều là vết thương.

Lương Kỳ gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi rốt cuộc là nghĩ như thế nào, tôi nói: “Tìm cơ hội ở trên giường giết chết hắn.”

Lời nói là nói như vậy, tôi cũng rất nhiều lần ảo tưởng như vậy nhưng giết người thật sự không phải chuyện dễ dàng, nếu không tôi đã sớm động thủ.

Lương Kỳ nói: “Anh chớ vì hắn mà làm khổ chính mình, chúng ta gặp mặt đi, tôi muốn nói chuyện với anh.”

Chớ vì hắn mà làm khổ chính mình?

Tôi đây chẳng phải đã sớm làm rồi sao?

Tôi vẫn là đến gặp Lương Kỳ, nàng vừa thấy tôi liền nói: “Đoạn Cẩm, sắc mặt anh rất kém.”

Vẫn được đi, tôi trước khi ra cửa đã soi gương, chỉ là gầy hơn một chút.

Bụng của nàng lớn hơn, đoán chừng cách ngày dự sinh không còn xa.

Tôi nói: “Cô gần đây như thế nào? Đứa bé sẽ sớm ra đời chứ?”

Lương Kỳ hạ mắt nhìn xuống bụng mình, một lúc lâu sau mới nói: “Đúng vậy, xong chuyện này tôi sẽ ra nước ngoài chờ sinh, tôi không muốn để hắn nhìn thấy nó.”

Tôi cười nói: “Đó là chuyện tốt.”

Đây thực sự là điều tốt. Đứa trẻ được sinh ra cũng sẽ được sạch sẽ, là trong sạch nhất, đừng để đứa bé nhìn thấy một đồng phân như hắn, làm hại cho đôi mắt nó.

Tôi hỏi cô ta: “Khi nào cô đi?”

“Rất nhanh thôi.” Lương Kỳ nói, “Tôi không biết mình lúc nào mới trở về, cho nên có một số việc cần anh hỗ trợ.”

Lương Kỳ người này thông minh hơn tôi nhiều lắm, tôi nhìn ra được cô ta đã hạ xuống một ván cờ, tôi chỉ là muốn Phương Bạch Lâm chết đi nhưng cô ta là muốn Phương Bạch Lâm sống không bằng chết.

Thật ác độc, tôi thật hâm mộ cô ta.

Kỳ thật nói đến cũng đúng, Lương Kỳ đổi cái tên chó má kia oán niệm nhất định so với tôi lớn hơn nhiều. Con người của tôi đời này nơi chốn đều là nét bút hồng, nhưng đối với cô ta phỏng chừng Phương Bạch Lâm là thất bại duy nhất trong cuộc đời cô ta, nàng so với tôi hận nhiều hơn.

Nàng hận, nhưng là nàng không thể nổi điên giống như tôi, không thể lấy chà đạp bản thân làm phương thức để xé xuống một tầng da trên người Phương Bạch Lâm. Nàng vẫn là ưu nhã đoan trang, rồi hủy hoại người trong vô hình.

Bội phục.

Tôi nói: “Tôi có thể giúp cô cái gì?”

Ý tôi là, nếu như nàng muốn một tầng da hoặc một viên trứng của Phương Bạch Lâm, tôi có thể giúp, lần ân ái sau đó mang dao là được.

Nàng nói: “Tôi biết hai người gần đây cơ hồ mỗi ngày đều chung một chỗ, theo tôi biết, trong khoảng thời gian này hẳn chỉ có một mình anh.”

Tôi cười: “Thật đúng là khiến thiên địa cảm động.”

“Tôi nói cái này không phải là để cho anh cảm động.”

Tôi đương nhiên sẽ không cảm động, đã xảy ra chuyện như vậy, tôi còn tin Phương Bạch Lâm đối với mình có tình mới thật sự là ngu ngốc.

Nàng nói: “Tôi vừa đi, hẳn nhất định sẽ mang anh về nhà, anh cũng nhất định sẽ có cơ hội đi vào phòng làm việc của hẳn.”

Lương Kỳ vẫn là quá xem trọng tôi, Phương Bạch Lâm nếu muốn mang tôi về nhà, mấy năm trước đã làm như vậy rồi, hà tất phải chờ đến hiện tại thừa dịp vợ đi sinh con mới lết lút làm như vậy.

Tìm kích thích sao?

Sau đó tôi mới hiểu được, Phương Bạch Lâm người này chính là biến thái như thế, hẳn quả thực thích loại kích thích này.

Ngày đó tôi cũng không đáp ứng Lương Kỳ điều gì, chỉ là dặn dò nàng làm nàng chăm sóc tốt chính mình và đứa bé, tôi sẽ không cho bất kỳ ai hứa hẹn gì, cho dù là người kia có nắm trong tay mình có một con dao

sắc bén có thể một nhát đâm thủng yết hầu Phương Bạch Lâm.

Lương Kỳ đi là một tuần sau, tôi thật đúng là rất kinh ngạc, bởi vì Phương Bạch Lâm không đi theo.

Bất quá nghĩ lại, này cũng xác thật là chuyện hắn có thể làm, hắn nếu có chút tự giác phải làm cha sẽ không mỗi ngày đều bám theo tôi hỗn loạn.

Lương Kỳ hạ thế cờ gì tôi không biết nhưng kế hoạch của tôi tiến hành đến không kém.

Mỗi lần làm xong, tôi đều để Phương Bạch Lâm uống nước, nhìn hắn từng ngụm từng ngụm uống hết nước trái cây tôi tỉ mỉ làm, tôi liền vui vẻ.

Tôi buộc hắn mỗi lần đều phải uống hết, một giọt không dư thừa.

Hắn còn khen tôi, nói tôi cuối cùng cũng biết quan tâm hắn.

Tôi quan tâm hắn cái rắm, thời điểm hắn nói lời này tôi liền nắm dương vật mềm oặt của hắn, nói: “Tôi thật tò mò, thứ này của anh còn có thể cứng được mấy lần?”

25. Chương 24

Nói đến cũng thật có ý tứ. Tôi trước đây từng chứng kiến qua hai lần tử vong.

Hai lần đều là tro mắt nhìn đối phương từng chút một bị tử thần kéo đi, nhìn bọn họ từ gầy gò bệnh tật biến thành da thịt bọc xương không còn linh hồn.

Lần đầu là ông nội tôi nhưng lần đó tôi còn chưa lớn, không nhớ rõ.

Ông đến bảy mươi tuổi thì mắc ung thư, khoảng thời gian đó tôi vừa nghỉ hè, liền mỗi ngày bám theo mẹ tôi đến bệnh viện thăm ông, mà ba tôi thì không biết bận bịu cái gì ở nơi nào.

Lần thứ hai là ba tôi, sau khi tôi đi làm được hai năm rưỡi.

Chuyện này tôi hình như chưa nói qua, bởi vì nhắc tới ông ta tôi chỉ thấy chán ghét.

Ba tôi là loại người thật đáng cười, thật ra thì tôi đã sớm đoán được kết cục của ông ta. Ở bên ngoài chơi điểm đến bao cũng không đeo, ông ta không bị bệnh giang mai thì ai bị?

Sau khi biết chuyện này tôi thậm chí còn thấy vui mừng vì hấn sau đó không đụng tới mẹ tôi. Nếu không, tôi có thể sẽ trực tiếp đem hấn bóp chết ở trên giường bệnh.

Tôi là nhìn bọn họ chết đi, nhìn sinh mệnh bọn họ từng chút một hao mòn.

Bây giờ, tôi nhìn thấy người thứ ba.

Có khi tôi sẽ độc thoại với chính mình, tôi tự hỏi mình thế này: Đoạn Cẩm, mày kiêu ngạo như vậy, có bao giờ nghĩ đến hậu quả chưa?

Tôi dĩ nhiên đã từng nghĩ về nó, không chỉ nghĩ tới mà tôi thậm chí còn nghĩ đến việc rút lui.

Ngay từ đầu tôi đã đem chính mình trở thành bom thịt người, cho nên trong lòng tôi hiểu điều này rất rõ.

Một người khác đã nói chuyện với tôi, nói rằng: “Đoạn Cẩm, anh không thể dừng như vậy sao?”

Tôi nhìn hấn, vẻ ngoài thật là đẹp mắt.

Rất lâu về sau tôi đã phải tin rằng thế giới này mặc dù mỗi bước đi chính là một bước dính bùn, nhưng mà cách chỗ tôi rất xa vẫn có một đóa Bạch Liên Hoa không nhiễm bùn.

Bây giờ từ “Bạch Liên Hoa” này ý nghĩa nghe không tốt đẹp gì nhưng ở trong lòng tôi nó không phải loại ý nghĩa đó.

Tôi thường xuyên vụng trộm nghĩ tới hấn, bí mật gọi hấn là ‘hoa sen nhỏ’, hấn thật sự rất sạch sẽ cũng rất đơn thuần.

Tôi quen biết Hà Dục thời điểm tôi 28 tuổi, vẫn đang cùng Phương Bạch Lâm dây dưa. Mỗi ngày ở trong nước uống của Phương Bạch Lâm cho thêm thuốc, chờ đợi một ngày nào đó những viên thuốc nhỏ bé kia nổi lên tác dụng khiến hấn chết đi giúp tôi.

Hà Dục là một bác sĩ thực tập, học xong nghiên cứu sinh sẽ lập tức tốt nghiệp. Hấn so với tôi nhỏ hơn ba tuổi, vừa cao vừa soái, nhìn vào khiến tâm trạng cực kỳ thoải mái.

Chúng tôi lần đầu gặp nhau là ở bệnh viện, mẹ tôi sinh bệnh nên tôi đến chăm sóc bà, gọi cho chuyên gia thì gặp học sinh của chuyên gia là hấn ở đó làm thực tập kiêm trợ lý.

Số điện thoại di động viết trên hồ sơ bệnh án mẹ tôi chính là của tôi, Hà Dục đầu óc rất tốt xem qua một lần liền nhớ kỹ, vào lúc ban đêm liền gọi điện thoại cho tôi.

Soái ca trẻ tuổi mới 25, từ nhỏ luôn thuận buồm xuôi gió, chưa từng gặp phải chuyện gì suy sụp, đối với hết thảy mọi thứ đều tràn ngập hy vọng. Tôi vốn dĩ cũng từng có những ngày như vậy nhưng đều là Phương Bạch Lâm hại tôi.

Nhưng là cẩn thận ngẫm lại, tôi có chỗ nào có thể oán Phương Bạch Lâm người ta đâu?

Một cây làm chẳng nên non, tôi con mẹ nó nên oán hận nhất là chính mình.

Hà Dục thật tốt, tốt đến nỗi mỗi lần thấy hắn tôi đều chột dạ.

Hắn tận lực mà theo đuổi tôi, làm tôi cảm thấy chính mình như một vũng bùn đang bị trét lên tường, hắn đối với tôi tràn ngập tin tưởng, tôi lại tự mình sa ngã.

Hà Dục sống thực thẳng thắn, hắn trực tiếp nói cho tôi biết hắn cảm thấy mình đã thích tôi, nhất kiến chung tình, muốn cùng tôi làm quen một chút, có thể bắt đầu từ làm bạn.

Người này thật sự ngây thơ, ai muốn cùng hắn làm bạn chứ?

Tôi đem những chuyện lung tung hỗn loạn ghê tởm của chính mình đều nói cho hắn nghe, tôi nói: “Làm bạn thì không được, nhưng nếu cậu vui vẻ, chúng ta có thể làm một pháo.”

Tôi lại bồi thêm một câu: “Nhưng tôi khuyên cậu vẫn là đừng, tôi cũng ngại chính mình dơ bẩn.”

Cùng một con rệp ngủ lâu như vậy, tôi có thể không dơ bẩn sao, tôi đã sớm bị chính mình ghê tởm đến chết.

Hà Dục nói: “Đoạn Cẩm, anh đừng nói chính mình như vậy, tôi cảm thấy anh đặc biệt tốt.”

Đáng tiếc, hắn tuổi trẻ liền mù quáng.

Hắn là thật nghiêm túc theo đuổi tôi, công việc thực tập bận rộn nhưng cũng không khiến cho hắn đem tôi quên đi.

Tôi không dám để hắn theo đuổi, tôi sợ hắn từ một đóa tiểu Bạch liên tốt đẹp bị phân hun thối, mình tôi bẩn là đủ rồi, Phương Bạch Lâm phá hủy mình tôi là đủ rồi.

Không đúng, không phải mình tôi, còn có cả Lương Kỳ nữa.

Hà Dục nói thế nào cũng không chịu buông tay, sau đó tôi liền lợi dụng hắn.

Khi lợi dụng hắn, tôi cũng trực tiếp đòi hắn cho tôi một loại thuốc có thể giết người. Không phải hắn làm ở bệnh viện sao? Chuyện đó rất dễ dàng.

Hắn ban đầu không chịu, khuyên tôi, muốn tôi sống cho thật tốt.

Khi đó tôi thật sự là đầu óc nóng lên cái gì cũng không nghe lọt, một lòng muốn hại chết Phương Bạch Lâm. Hắn không có cách nào khuyên tôi, liền mỗi lần gặp mặt sẽ mang cho tôi một chút thuốc không biết là thuốc gì. Hắn nói đều là thuốc phát tác chậm, sẽ khiến cho khí quan của con người dần suy kiệt.

Ngày đó tôi cầm thuốc, cảm thấy rất lâu rồi không vui vẻ như vậy, tôi nói với hắn: “Hà Dục, anh đây thật con mẹ nó yêu cậu.”

Sau đó tôi thấy hắn đau xót mà nhìn tôi, đại khái còn có cả thất vọng.

Tôi vốn dĩ cho rằng Phương Bạch Lâm thật sự sẽ chết ở trong tay của tôi, dẫu sao Hà Dục cũng chịu hỗ trợ.

Tôi đặc biệt hưng phấn, cả ngày lẫn đêm đều mong đợi Phương Bạch Lâm bắt đầu suy kiệt, tôi hy vọng tình khí hắn sẽ là bộ phận bắt đầu, để cho cái chó má này của hắn không cứng nổi.

Nhưng mà tôi không đợi được ngày đó, bởi vì thuốc của tôi chậm phát tác, còn Lương Kỳ lại là người nóng tính.

26. Chương 25

Nửa sau tuổi 28 của tôi quả thực không tốt đẹp gì, chỉ riêng thời điểm nghĩ tới Hà Dục là cảm thấy thế giới này còn được cứu rồi.

Vốn dĩ tôi cho rằng những ngày như vậy sẽ cứ thế trôi qua cho đến khi Phương Bạch Lâm đổ bệnh.

Chính là ở ngày sinh nhật 29 tuổi của tôi, Phương Bạch Lâm lại mất liên lạc.

Trước đó hắn cho rằng tôi lại tiếp tục dè tiện mà yêu hắn, tên chó má đó đã đáp ứng tới cùng tôi ăn sinh nhật.

Giống như năm đó hắn cũng hứa vậy.

Sau đó, hắn cũng giống năm đó lỡ hẹn.

Cũng may, người không tới nhưng quà sinh nhật vẫn đến.

Lương Kỳ gọi điện thoại cho tôi, nói rằng: “Phương Bạch Lâm bị bắt, phỏng chừng ít nhất cũng hai mươi năm.”

Một khắc kia, tôi không biết mình là vui vẻ hay khổ sở.

Tôi nhìn cây nến trước mắt, từng cái một đều dùng chính mình để thiêu đốt, giống như cuộc sống của tôi, từng chút một bị ăn mòn.

Tôi nói: “Rất tốt.”

Nàng nói: “Tôi vẫn đang cố gắng.”

Tôi nghe có tiếng khóc trẻ con, con gái nàng lúc này hẳn đã hơn năm tháng.

Lương Kỳ nói: “Hai mươi năm quá ít, tôi muốn hắt cả đời đều ở trong tù, đừng mong đi ra nữa.”

Tôi nhớ tới trước kia Lương Kỳ từng nói cần tôi trợ giúp nhưng tôi mê muội với trò chơi của mình, căn bản không quan tâm đến nàng. Xem ra, nàng vẫn tìm được người giúp, hơn nữa bọn họ còn thắng, thắng ở trước mặt tôi.

Trước khi cúp điện thoại, Lương Kỳ nói: “Đoạn Cẩm, chúng ta được giải thoát, sau này anh hãy sống thật tốt đi.”

Sống thật tốt. Nói thì dễ dàng nhưng làm thì khó khăn. Tinh lực tôi tổn ở trên người Phương Bạch Lâm còn nhiều hơn cho chính mình. “Mưu sát hẩn” đã thành việc duy nhất tôi làm trong năm qua.

Tôi làm sao có thể sống thật tốt?

Ngày đó tôi trơ mắt nhìn cây nến cháy hết, cùng bơ trên bánh ngọt hòa làm một thể, sau đó, tôi vứt bỏ bánh ngọt.

Ngày hôm sau, tôi đi làm, trên bàn bày một bó hoa hồng.

Đồng nghiệp trêu chọc tôi, nói đối tượng của tôi thật lãng mạn, thuận tiện chúc mừng sinh nhật tôi.

Hoa là Hà Dục đưa, hẩn ở trên thiệp chúc mừng sinh nhật chúc phúc, còn có một câu: Tôi yêu anh.

Phương Bạch Lâm bị bắt, mãi đến thật lâu về sau tôi cũng không rõ Lương Kỳ rốt cuộc làm gì. Tôi nói, đầu óc tôi không tốt như nàng, liền đơn giản không nghĩ đến.

Tôi năm 29 tuổi, ở trên người Phương Bạch Lâm lãng phí 9 năm cuộc đời, Lương Kỳ nói tôi được giải thoát rồi nhưng mà tôi không thấy thế.

Phương Bạch Lâm không còn nữa nhưng người này phảng phất như một hồi sóng thần, gào thét mà đi qua, sau đó khiến sinh hoạt của tôi chỉ còn một mảnh hỗn độn.

Tôi bán nhà, từ chức ở công ty, trốn ở nhà thuê làm kế hoạch “Chạy trốn”, tôi không thể ở lại Bắc Kinh, nơi này làm tôi hít thở không thông.

Khoảng thời gian đó, tôi không liên lạc với Hàn Dục một lần nào, mãi đến nửa tháng sau, mẹ tôi tới gõ cửa.

Bà trách tôi: “Hà Dục đến nhà tìm con, thằng bé khóc đến thật thảm, còn tưởng rằng con xảy ra chuyện gì. Con như thế nào lớn đến như vậy còn làm người ta không bớt lo.”

Tôi nghe thấy bà nói Hà Dục khóc, đột nhiên liền cảm thấy lo lắng.

Hà Dục người ta có làm sai cái gì đâu? Tại sao hết lần này đến lần khác đều cố tình dính lấy tôi.

Tôi nói với mẹ tôi phải đi, đến địa phương khác công tác, nói bà chờ tôi ổn định rồi sẽ đón bà đi.

Bà mắng tôi mấy câu không lương tâm, ngồi ở đó khóc.

Bà than phiền, giống như tôi khi còn bé vậy.

Tôi nhớ tới năm ấy tôi ở quán game ở Hậu Hải bị cảnh sát trẻ tóm, nhớ tới bà ở đồn công an đánh tôi.

Tôi còn nhớ khi tôi nói cho bà biết tôi thích đàn ông, nhớ tới bà vừa khóc vừa mắng tôi không phải là người.

Những chuyện đó thật giống như đã qua cả một thế kỷ, bà già rồi, tóc mai đều trắng, tôi hỏi bà tại sao không nhuộm tóc, bà nói: “Không cần con lo.”

Vừa nói không cần tôi quan tâm nhưng bà vẫn muốn quan tâm tôi.

Mẹ nấu cho tôi bữa cơm, để cho tôi không phải đi ăn đồ ăn thực phẩm bẩn kia, hỏi tôi quyết định đi nơi nào, cuối cùng trước khi đi còn nói: “Đứa bé Hà Dục kia mẹ rất thích.”

Tôi nói: “Mẹ, con có người khác rồi, không thể chân đạp hai chiếc thuyền được.”

Bà hiển nhiên không tin lời của tôi nhưng cũng không nói thêm cái gì, rồi đi.

Năm ấy tôi đã 29, mẹ tôi cũng sắp 60, nhìn bà đi xuống lầu, tôi cũng khóc.

Đàn ông khóc nhè, cực mất mặt, trước kia lăn lộn như thế nào tôi cũng không khóc nhưng trước mắt thấy sắp chạm ngưỡng ba mươi, tôi lại càng ngày càng không có tiền đồ.

Tôi không tạm biệt Hà Dục, đóng gói hành lý, rồi đặt máy bay.

Khi đó tôi cho rằng tôi sẽ không trở lại, chờ tôi ở Hàng Châu đứng vững vàng gót chân, đem mẹ tôi đón đi, liền thật sự cùng nơi này phất tay cáo biệt.

Nơi đó và chín năm không thể nhắc tới cùng Phương Bạch Lâm đều bị che dấu.

Tôi vốn là cho rằng như vậy.

Nhưng không nghĩ tới, hậu quả sau khi sống thần đi qua rất khó hồi phục lại, tôi ở Hàng Châu dùng một năm đến gặp bác sĩ tâm lý, uống thuốc, tự nói với chính mình Phương Bạch Lâm vẫn chưa chết, Đoạn Cẩm mày chết cái rắm.

Đoạn thời gian đó tôi luôn nhớ tới 17 tuổi năm ấy mối tình đầu chết bởi mộng tưởng hảo huyền, luôn cảm thấy hẫng ở ngay bên người tôi, cùng tôi nói: “Đoạn Cẩm, cậu quá thiếu thao, chớ có đến tìm tôi, tôi con mẹ nó không muốn thao cậu.”

Tôi nổi giận mắng hằn: “Cút đi, lão tử mới không đi tìm anh.”

Cũng may nhờ hằn mà tôi không chết.

Tôi ba mươi tuổi công việc có khởi sắc, cả người trạng thái cũng có khởi sắc.

Khi các đồng nghiệp cùng nhau chúc mừng sinh nhật tôi, tôi đột nhiên ý thức được, tôi cùng Phương Bạch Lâm đủ mười năm, cuối cùng cũng kết thúc.

Giống như Lương Kỳ nói, cho đến lúc này, tôi mới được giải thoát.

27. Chương 26

Con người muốn bình tĩnh mà sống thực ra cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Cuộc đời của tôi từ năm ba mươi tuổi giống như bắt đầu thuận lợi mà tốt lên, phẳng phất đời này vận đen đều đã dùng hết ở mười năm kia.

Đây là chuyện tốt mà, tôi vô cùng vui vẻ.

Hàng Châu là một thành phố rất tốt, tôi trước kia ở Bắc Kinh vốn là loại người không có cảm giác tồn tại, nhưng bây giờ sống ở Hàng Châu làm tôi cảm thấy rất chân thực.

Tôi không tiếp tục luyện ái.

Đồng nghiệp không ai biết xu hướng tính dục của tôi, còn tưởng rằng tôi chỉ là ánh mắt quá cao không gặp được thích hợp.

Ánh mắt tôi đúng là rất cao, nhiều năm như vậy cũng không tìm được một ai như Hà Dục có thể khiến tôi cảm thấy thật thoải mái.

Tôi cùng mẹ sống với nhau, bà thỉnh thoảng sẽ nói dông dài, nói ban đầu nếu không phải tôi mù quáng, bây giờ sẽ sống cùng Hàn Dục, hai người chúng tôi như vậy tốt biết bao.

Thật ra thì chưa chắc đã tốt, chỉ là bởi vì bây giờ không có ai, cho nên mới hối tiếc, nhưng nếu như ban đầu chúng tôi thật sự đến với nhau, kết quả sẽ ra sao, ai cũng không nói trước được.

Cũng có người theo đuổi tôi.

Có các cô gái trẻ ở công ty, các nàng thích loại đàn ông ba mươi tuổi độc thân lại không phát tướng như tôi.

Có bartender tôi quen biết ở quán bar, thanh niên trẻ tuổi, để một vòng ria mép thực gợi cảm.

Cũng có em trai của bạn tôi, người bạn này của tôi chính là Lương Kỳ, nàng cuối cùng vẫn về nước, cùng con gái sinh sống tại Thượng Hải, có một lần em trai nàng lái xe chở nàng cùng con gái tới Hàng Châu thăm tôi, cứ như vậy quen biết.

Thế nhưng tôi một người cũng không chấp nhận.

Mọi người vẫn nên như vậy, đừng ai chuốc họa cho ai.

Đời người thật giống như sẽ phân ra làm nhiều giai đoạn.

Khi còn nhỏ cảm thấy thời gian thật sự rất chậm, chờ đợi mãi vẫn không đến nghỉ hè, sau đến hơn hai mươi tuổi, cảm thấy thời gian trôi thật sự quá nhanh, nhoáng cái hết một năm lại một năm nữa.

Cho tới lúc này, thời gian lúc nhanh lúc chậm, tùy thuộc vào bạn như thế nào.

Mười năm từ hai mươi đến ba mươi tuổi, tôi sống quá kích thích, kích thích đến nỗi sau này mỗi khi nhớ lại đều cảm thấy như đang xem một bộ phim truyền hình cầu huyết ngu ngốc.

Mà mười năm từ ba mươi đến bốn mươi tuổi của tôi sống quá yên bình, tôi cứ thế đi tới tuổi tứ tuần, nghe người khác nói: “Đoạn Cầm, chúng ta đều là người trung niên.”

Lúc còn trẻ rất sợ già, sợ mình đến ba mươi bốn mươi tuổi vẫn chẳng làm nên trò trống gì.

Khi đó khủng hoảng lớn hơn chờ mong, nhưng hiện tại, chờ mong lớn hơn khủng hoảng.

Một người thực sự có được nội tâm bình tĩnh, liền thật sự cái gì cũng không sợ.

Tôi đem tinh lực đều đặt ở trên công việc, một lần nữa có nhà của chính mình.

Tôi ba mươi bảy tuổi, mẹ tôi nằm viện, lúc sau bị bác sĩ tuyên cáo ung thư thời kì cuối.

Tôi không khóc, mẹ tôi cũng không khóc.

Tôi hỏi bà: “Bà lão xinh đẹp muốn hưởng thụ đời người như thế nào?”

Bà nói: “Chúng ta ra ngoài du lịch đi.”

Vì vậy, một năm rưỡi kế tiếp, tôi từ chức mang mẹ tôi đi tiêu tiền, ngày tôi từ chức, ông chủ nói: “Chức vị vẫn giữ lại cho anh, chăm sóc mẹ anh cho thật tốt.”

Nhìn đi, thật ra thì không phải là tất cả mọi người đều xấu xa như vậy, tôi là người xui xẻo như thế, cũng có ngày gặp được người tốt.

Sau đó mẹ tôi qua đời ở La Mã, câu cuối cùng bà nói với tôi là: “Làm sao đây, sau này chỉ còn lại mình con.”

Mẹ tôi, một khắc cuối cùng của sinh mệnh vẫn còn nhớ tới mình có một đứa con trai không ra hồn.

Tôi mang tro cốt bà trở về, để bà ở với tôi tại Hàng Châu hơn ba năm. Sau đó tôi tới một ngôi chùa thấp hương, nghe thấy một vị đại sư phụ cùng tiểu đầu trọc nói: “Lá rụng về cội.”

Sau đó, tôi trở về Bắc Kinh.

Bắc Kinh vẫn là bộ dáng cũ, tôi kỳ thật thường xuyên đến đây.

Ở Hàng Châu công tác hơn mười năm, tôi thường xuyên sẽ đi công tác ở nơi này, mỗi lần đều ở tại khách sạn đối diện trung tâm thương mại, có năm còn ở nơi này khen ngợi.

Lần này trở về, tôi vẫn ở nơi này, chỉ là không có công ty chi trả, hơn nữa, tạm thời không tính toán rời đi.

Tôi không vội tìm công việc, không vội tìm nhà, mà là đi nhìn mộ địa trước.

Mặc kệ nói như thế nào, lá rụng về cội, mẹ tôi sinh ra ở đây lớn lên cũng ở đây, tôi trước tiên phải đưa bà về nhà.

Khi bà rốt cuộc bình an nhập thổ, tôi cũng rốt cuộc ý thức được chính mình có bao nhiêu bất hiếu, từ nhỏ đến lớn, bốn mươi năm, không khi nào làm bà bớt lo.

Vị nữ sĩ này đến lúc chết vẫn còn đang lo lắng cho tôi.

Xử lý xong những việc này, tôi bắt đầu chuẩn bị lý lịch sơ lược, nếu muốn lưu lại, vẫn là cần có công việc.

Bắt đầu từ khi tôi ở Hàng Châu nghỉ việc vẫn không ngừng có công ty gọi điện thoại cho tôi, hồi đó tôi cũng cự tuyệt nhưng bây giờ cự tuyệt nữa thì tôi thật ngu ngốc.

Dẫu sao, giá nhà ở Bắc Kinh cũng đủ cho tôi uống một chén.

Công việc không khó tìm, tôi rất nhanh dời khỏi khách sạn, ở gần công ty tạm thời thuê một căn nhà.

Ở Bắc Kinh thuê một căn nhà ba phòng có hai phòng ngủ một phòng khách, tôi nhớ tới năm đó thời điểm ở nơi này đi khắp hang cùng ngõ hẻm cũng không có cái giá tiền này.

Tôi lại bắt đầu bận rộn, giống như mỗi người bình thường khác.

Có lúc lái xe đi ngang qua nơi ở năm đó, nhà cũ của chúng tôi vẫn còn đó, khi tôi đón mẹ tôi đi năm ấy đã bán rồi, hiện ở bên trong cũng không biết là ai ở.

Có đôi khi cũng sẽ về Hậu Hải xem một chút, người vẫn là đông như vậy, vẫn là có người trẻ tuổi không biết ở đâu tới ôm mơ mộng rock and roll không thực tế ca hát.

Có đôi khi sẽ đi tới trường học một chuyến, năm đó tôi ở cổng trường này mà miệng cứ tuyệt theo đuổi của học bá ngành lịch sử.

Có đôi khi sẽ vô tình đi vào khu đón nắng ở bệnh viện, ở trong sân nhìn người tới lui nhưng tôi biết, Hà Dục không ở nơi này.

Tôi đã hơn bốn mươi, Hà Dục cũng vậy.

Chúng tôi đều là người trung niên.

Trước kỳ nghỉ Tết âm lịch, tôi nhận được điện thoại của Lương Kỳ.

Nàng nói nàng định về Bắc Kinh ăn tết, hỏi tôi có dự định gì không.

Tôi lúc ấy đang chuẩn bị về nhà, buổi tối hơn chín giờ, tôi ngồi ở trong xe hút thuốc.

Tôi nói: “Có thể có cái dự định gì? Mua mười bao sủi cỏ khác nhau, đêm giao thừa ăn no chết chính mình.”

Nàng cười, nói với tôi có một người tốt, muốn giới thiệu cho tôi.

“Bỏ đi.”

“Tôi nghiêm túc.” Lương Kỳ nói: “Tôi biết anh sống một mình rất tốt nhưng người này, tôi hy vọng anh gặp một chút.”

Đại khái là bởi vì sắp đến tết, mỗi khi gặp ngày hội lòng người luôn phá lệ yếu ớt, lão già là tôi cũng giống vậy.

Cũng đại khái là bởi vì ngữ khí của nàng thật sự có chút khiến tôi cảm thấy không thích hợp, giống như người kia cùng tôi có quan hệ gì.

Tôi hút xong một điếu thuốc, cuối cùng nói: “Được rồi, cho cô chút mặt mũi, nhưng nếu là đối phương

không ra gì, cô liền thiếu tôi cái nhân tình.”

Lương Kỳ giống như nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Tôi thấy kẻ chẳng ra gì chính là anh.”

Chúng tôi hẹn thời gian gặp, nàng nói đến lúc đó chỉ có tôi cùng người kia, nàng không đi.

Trước khi cúp điện thoại, Lương Kỳ nói: “Đoạn Cẩm, hẳn là bác sĩ.”

Tôi lại nhớ tới Hà Dục.

Đêm hôm đó, tôi hút sạch một bao thuốc lá.

Ngày hẹn nhau là giao thừa, lúc ra cửa tôi còn cười, đây là có bao nhiêu tịch mịch hai người mới muốn ở giao thừa ngày này xem mắt đây.

Tôi lái xe đi ngắm bên kia, dọc đường đi có cảm giác cả thành phố đều trống vắng.

Tôi trước kia rất ít tới nơi này, tìm tiệm cà phê kia thật lâu.

Trước khi đẩy cửa bước vào, tôi do dự một hồi, cuối cùng ở trong lòng cầu nguyện, thượng đế phù hộ, đừng lẫn nữa đùa bỡn tôi.

Trên cửa gắn chuông, tôi đẩy cửa một cái, âm nhạc tự nổi lên.

Tôi đứng ở cửa nhìn vào bên trong, sau đó nhìn thấy Hà Dục.

Hà Dục bốn mươi tuổi.

Thời điểm tôi đi tới, hẳn đứng lên ánh mắt đều đỏ.

Trong tiệm mở Thượng đế phù hộ của Đậu Duy, hẳn hát:

Người nên biết giờ phút này ta đang suy nghĩ tới người

Hồi tưởng hồi ức tốt đẹp chúng ta có

Tất cả sung sướng cùng không như ý nháy mắt qua đi

Hiện tại chỉ là cô đơn ta cùng xa xôi người

Hắn hát chính là:

Có lẽ chúng ta thường xuyên xuất hiện ở trong mộng lẫn nhau

Nhưng khi tỉnh dậy lại một lần xa cách

Chịu đựng khó nhất là không thể có được chung ôn nhu

Trong lòng yên lặng cầu nguyện thượng đế phù hộ!

Thượng đế phù hộ.

Lòng tôi nói, thượng đế lúc này, có phải hay không rồi cuộc đã phù hộ tôi?

END

=====

Lời tác giả

Thiên văn này lần đầu phát hành là vào đầu năm ngoái, có một lần viết không nổi nữa, tâm trạng không đúng, liền tạm ngừng.

Nhưng câu chuyện này khiến tôi có khúc mắc.

Ban đầu muốn cho Đoạn Cẩm cô đọc suốt quãng đời cuối cùng nhưng một năm trôi qua, tôi phát hiện tôi vẫn là có khuynh hướng thích hắn.

Hôm nay một hơi viết lên kết thúc, một kiểu kết cục mở, cho hắn có một người một mực chờ hắn.

Từ 17 tuổi đến 43 tuổi, từ thiếu niên đến đàn ông.

Kết thúc câu chuyện, tôi thấy mình có chút chua xót.

Câu chuyện này không dễ thương chút nào, cho nên có thể hiểu được câu chuyện này người đọc chỉ có ít ỏi

mấy người.

Nhưng vẫn là câu đó, tôi đã viết những gì tôi muốn viết và tôi không cảm thấy hối tiếc.

Kỳ thật hẳn là nên có phiên ngoại, phiên ngoại của bác sĩ, hẳn mười năm này là như thế nào qua, nhân sinh thời gian quý giá, hẳn lại nguyện ý chờ một người rất có thể cả đời đều chờ không được, nhất định là có điều gì chống đỡ cho hẳn.

Dù sao chính văn viết xong, phiên ngoại nói sau.

Khúc mắc của tôi cũng giải rồi, Đoạn Cẩm 43 tuổi, sau này thế nào, chính hẳn tự mình đi.???

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-de-phu-ho>